2 Tesaloniceni - comentarii T. Popescu

2 Tesaloniceni 1.1-4

Epistola aceasta este scrisă tot din Corint, unde se găsea apostolul Pavel. Ea este scrisă probabil la câteva luni după ce a fost scrisă prima epistolă, deci prin anul 52 sau 53 de la naşterea Domnului Hristos. în epistola aceasta vedem urmările primei epistole, cum şi ce le mai lipsea credincioşilor din Tesalonic.

Deşi stătuse numai vreo trei săptămâni acolo, Pavel se bucura totuşi de o deosebită preţuire. Va fi fost pentru ei o mare pricină de bucurie când au primit prima epistolă. La vestea că le-a sosit o epistolă de la cel ce le vestise întâi evanghelia, ei se vor fi adunat în grabă ca să afle ce le-a scris. Pe atunci erau puţini ştiutori de carte, iar epistola era într-un singur exemplar. Ţinând în mână sulul cu epistola, un frate din adunare va fi spus: O epistolă de la fratele nostru scump, apostolul Pavel! Fiecare cuvânt va fi fost sorbit de credincioşi. După aceea vor fi urmat discuţii. De atunci când cineva lua cuvântul în adunare, aducea desigur mereu în faţă cuvinte din cele scrise de apostol.

Ei nu aveau ca noi, Biblia întreagă. Vechiul Testament era tradus în greceşte pe vremea aceea, dar era greu de găsit. Din Noul Testament nu aveau decât prima epistolă a apostolului. Celelalte scrieri circulau mai greu prin adunări şi numai cu timpul s-au strâns la un loc. Apostolul se bucura de mare trecere înaintea lor şi de aici şi preţuirea deosebită a epistolei primită de la el.

Personalităţile mari au influenţă mare; iar apostolul avea această influenţă. Când cineva se bucură de un nume deosebit, oamenii îl ascultă cu deosebită atentie si adeseori zic: Am să vin să-1 mai ascult, căci spune lucruri care-ţi merg la inimă. Când ai citit o carte scrisă cu talent, cumperi toate cărţile acelui autor. Prima epistolă a lui Pavel le va fi mers Tesalonicenilor la inimă.

Mai erau însă unele lucruri de pus la punct sau de lămurit. De aceea a fost nevoie să scrie această a doua epistolă, după informaţiile primite în urma celei dintâi.

Epistola aceasta începe la fel ca şi prima epistolă: „Pavel, Silvan şi Timotei..." Aşa era stilul epistolar de pe vremuri. Noi punem iscălitura la sfârşit; atunci trebuia pus la început numele celui sau celor ce scriau. Silvan este Sila.

„Către biserica Tesalonicenilor... care este în Dumnezeu, Tatăl nostru, şi în Domnul Isus Hristos..." Adunări sau biserici, în înţeles mai larg se puteau numi adunările de orice fel de religie. De aceea apostolul spune: „Biserica Tesalonicenilor care este în Dumnezeu, Tatăl nostru, şi în Domnul Isus Hristos". Deci nu este o adunare religioasă oarecare.

Dacă aplicăm gândul acesta la vremea noastră, vom vedea că oamenii numesc adunările după unele lucruri pe care le ştiu ei, după localităţi sau după persoane. Pe unii îi numesc baptişti, pentru că baptiştii pun preţ pe botezul oamenilor mari. Pe unii îi numesc pocăiţi, pentru că aceştia accentuează mult pocăinţa, lucru care este după Cuvânt. Pe alţii îi numesc „cei din Dragoş-Vodă", „cei din Carol Davila", deci după strada unde se adună. Care este însă biserica sau adunarea „în Dumnezeu, Tatăl nostru, şi în Domnul Isus Hristos"? Dacă s-ar apuca cineva să scrie „către Biserica lui Dumnezeu care este în Domnul Hristos în Bucureşti", oare unde ar duce factorul poştal scrisoarea? Poate că ar duce-o la una din aşa numitele „secte", dar în nici un caz n-ar duce-o la biserica sfântul Nicolae, sfântul Vasile sau cum le mai zice.

După cum noi obişnuim să spunem la sfârşitul scrisorii salutări, sănătate, apostolul spune de la început: „Har vouă şi pace de la Dumnezeu, Tatăl nostru, şi de la Domnul Isus Hristos." „Har şi pace" sunt cele două lucruri care izvorăsc din inima de Tată a lui Dumnezeu şi din jertfa Domnului Hristos. Un fluviu mare de har şi pace curge din jertfa Domnului Hristos. La acest fluviu se adapă şi capătă înviorare toţi păcătoşii care vin la Domnul Isus. Fluviul curge întruna. El este aşa de adânc, că nu poate nici o minte omenească să-l pătrundă; şi este aşa de mare că nimeni nu poate să-l măsoare. Milioane de oameni au venit şi vor veni cât va fi lumea, ca să se adape la izvorul mântuirii. Harul cuprinde orice lucru bun şi orice dar desăvârşit care se coboară de sus, de la Părintele luminilor. Pacea cuprinde tot ce aduce mântuirea; mântuire fără pace şi pace fără mântuire nu se poate. întâi vine însă harul şi pe urmă vine mântuirea, pentru că mântuirea este în dar. Pace cu Dumnezeu şi pacea lui Dumnezeu nu poate să aibă decât cel ce stă în harul lui Dumnezeu, care a venit la Domnul Hristos.

Harul şi pacea sunt de obicei dorinţele pe care Pavel le pune fie la începutul, fie la sfârşitul epistolelor sale.

Apostolul îşi arată apoi bucuria pentru informaţiile bune pe care le-a primit despre starea credincioşilor din Tesalonic. „Trebuie să mulţumim totdeauna lui Dumnezeu pentru voi, fraţilor, cum se şi cuvine, pentru că credinţa voastră merge mereu crescând şi dragostea fiecăruia dintre voi toţi faţă de ceilalţi se măreşte tot mai mult." Informaţia pe care a primit-o a fost deci că Tesalonicenii stau tot în credinţă, credinţa lor merge crescând, şi odată cu ea şi dragostea unuia faţă de altul. Aceasta îl făcea să mulţumească lui Dumnezeu. Apostolul avea obiceiul să recunoască întâi ceea ce era bun, lucrat de Dumnezeu, şi după aceea să arate şi defectele. Bine este ca si noi să observăm această regulă şi să nu începem a arăta cuiva defectele, ci întâi părţile bune. Numai aşa mustrarea noastră va fi cu folos. în Apocalipsa 2 citim: „Ştiu faptele tale, osteneala ta, răbdarea ta..." şi după ce spune atâtea lucruri bune, adaugă: „Dar ce am împotriva ta, este că ţi-ai părăsit dragostea dintâi".

„Credinţa voastră merge mereu crescând şi dragostea fiecăruia dintre voi toţi faţă de ceilalţi se măreşte tot mai mult" (versetul 3).

Este bine să ne învăţăm să citim Cuvântul lui Dumnezeu cu semn de întrebare: Credinţa mea merge ea crescând? Dragostea mea pentru alţii se măreşte tot mai mult? Mulţi spun că au crezut, dar nu cresc deloc. Persoana pe care ai cunoscut-o acum zece, cincisprezece ani, cum era atunci, tot asa este si acum. în natură ce nu creste, moare.

Dacă cineva n-a sporit în credinţă, ne temem ca nu cumva credinţa lui să fie moartă, amăgindu-se cu o credinţă care nu este credinţă.

Dar va întreba cineva: Cum să cunoşti dacă ai crescut în credinţă? — Creşterea în credinţă este un lucru foarte practic. Mulţi oameni se amăgesc, spunând că ei cred, când de fapt nu cred. îşi închipuie că a crede înseamnă a admite. Adică asa: admit că Isus Hristos S-a jertfit pentru mine, admit că El are toată puterea, admit că Biblia este Cuvântul lui Dumnezeu si altele. Dar aceasta nu este credinţă.

O credinţă care intră numai în cap şi nu s-a coborât la inimă, care n-a adus nici o schimbare în inimă şi în viată, nu este credinţă. Credinţa adevărată se transformă în viaţă. Cine crede, şi trăieşte potrivit credinţei pe care o are; şi cât trăieşti, atâta crezi. Ai deci o credinţă adevărată? Vei şi trăi potrivit cu ea. Dacă însă nu trăieşti potrivit cu credinţa în Domnul Isus, credinţa aceea nu este adevărată. Deci o viată tot mai curată si tot mai sfântă dovedeşte o credinţă adevărată. Viaţa care nu sporeşte în sfinţenie, arată că nu are la bază credinţa care trebuie.

Cresc în credinţă când cresc în cunoaşterea Domnului Isus Hristos. Cresc în credinţă când cresc în preţuirea lucrării Lui de pe cruce. Cresc în credinţă când cresc în lumina care trebuie să-mi străbată sufletul şi viaţa, aşa fel încât ce nu se potriveşte cu această lumină şi face parte din lucrurile întunericului, este dat la o parte. Am crescut în credinţă când am crescut în puterea de împotrivire faţă de ispită şi de păcat.

Cine crede, stă tare în fata încercărilor si a ameninţărilor. Când sporeşte credinţa şi vine cineva care-ţi spune să te lepezi de credinţă, îi spui numaidecât: Nu se poate. Credinţa mea este viaţa mea.

Cum m-as lăsa de Domnul Isus, s-a dus cu viata mea. Mai bine mor cu El decât să trăiesc fără El.

Unui bătrân din vremea de demult, poate de prin veacul întâi sau al doilea, i s-a cerut să se lepede de credinţă. Dacă nu, va fi aruncat în circ la fiarele sălbatice. Bătrânul avea 86 de ani. A răspuns: Sunt atâţia ani de când îi slujesc şi nu mi-a făcut nici un rău; cum să mă lepăd eu de Cel ce nu mi-a făcut decât bine? — Te vor sfâşia leii şi tigrii! — Faceţi ce vreţi, eu nu mă pot lepăda de Domnul meu.

Când legătura cu El ni se întăreşte, viaţa este tot mai curată şi mai sfântă. Când lumina merge crescând, păcatul este uşor înlăturat. Când legătura cu Domnul Hristos este bună, ispita nu are atâta putere; când însă legătura cu El s-a slăbit sau chiar s-a întrerupt prin vreo abatere, atunci păcatul şi ispita dobândesc din nou putere. Aceasta este experienţa fiecărui credincios.

Aşadar credinţa Tesalonicenilor mergea crescând, iar aceasta se vedea din viaţa lor, care era tot mai curată. Dar nu numai credinţa mergea crescând, ci şi dragostea fiecăruia dintre ei se mărea tot mai mult. Credinţa şi dragostea merg împreună. Credinţa fără dragoste este doar o închipuire. Dragostea fără credinţă la fel. Credinţa dă naştere la dragoste, iar dragostea se sprijină pe credinţă.

Să învăţăm să citim cu atentie Cuvântul lui Dumnezeu. Aici zice: „Dragostea fiecăruia dintre voi toţi faţă de ceilalţi..." Este natural că dacă sporeşti în credinţă, să sporeşti şi în dragoste. Dacă însă cineva se va opri numai la cusururi, dragostea lui faţă de ceilalţi nu va merge crescând. Se întâmplă şi lucrul acesta. Cineva are multe părţi bune, dar ţi se opreşte privirea la unul din defectele lui. Atunci un singur defect îţi apare aşa de mare că acoperă părţile lui bune. Dacă ţii seama numai de aceasta, cum ai să-l mai iubeşti? Dragostea este păgubită. La 1 Corinteni 13 vedem însuşirile dragostei. Intre ele este şi aceea că dragostea acoperă toate, deci şi defecte, slăbiciuni şi cusururi. Ele nu pot să împiedice dragostea de a vedea lucrarea pe care Dumnezeu a făcut-o într-un suflet sau altul. Dragostea nu pune în prăjină defectul cuiva şi nu-1 trâmbiţează, ci caută momentul când, între patru ochi şi cu delicateţe, vorbeşte acelui suflet despre defectele lui, spre îndreptare.

Simt ochi care privesc cu dragoste şi sunt ochi care privesc fără dragoste. Cei care privesc cu dragoste, găsesc dragostea oriunde. Dacă însă înăuntru nu este dragoste, nu găsesc dragostea nicăieri. Sunt oameni care se plâng că nici în adunările creştine nu este dragoste. Ei nu-şi dau seama că prin aceasta se dau singuri de gol că n-au dragoste. Dragostea nu se pretinde de la alţii, ci se dă altora. Cei ce se plâng că nu este dragoste, cântă cu aceasta un cântec de cucuvea. Cucuveaua are un cântec sinistru. Sunt cucuvele şi prin adunări şi nu-şi dau seama că singuri se arată aşa cum sunt. Trebuie să avem o inimă care să îmbrăţişeze pe toţi răscumpăraţii Domnului. Ce a făcut Domnul cu mine a făcut şi cu ei. Ei sunt scumpi înaintea Domnului si tot asa trebuie să fie si în fata ochilor mei. Că este cineva mai de sus sau mai de jos, cu carte sau fără carte, sărac sau bogat, asta n-are a face. „Fratele dintr-o stare de jos să se laude cu înălţarea sa. Bogatul dimpotrivă să se laude cu smerirea sa", zice Iacov (1.9-10). Evanghelia nu te lasă să vorbeşti în felul acesta: Eu sunt cineva, pe când cutare este om fără carte si sărac. O astfel de vorbire miroase urât de la distantă. Sunt fraţi care au fost nişte beţivi si nişte stricati. Dumnezeu i-a chemat cu chemarea sfântă şi i-a scos din păcatele lor. Aceştia, care au fost cei mai decăzuţi, sunt acum fala lui Hristos. Ei iubesc din inimă pe Domnul Hristos si duc o viată nouă, mai curată decât a atâtora care se laudă cu educaţia lor sau cu situatia lor.

Aşa creşte dragostea faţă de toţi fraţii, fără deosebire. Sunt însă si suflete care stau izolate. întrebi pe cineva: Dumneata eşti credincios? — Da, simt. — Pe ce persoane mai cunoşti? — Nu mai cunosc pe nimeni. — Ai trecut din moarte la viaţă? — Da. — Si cum, nu ai fraţi, nu ai surori cunoscuţi mai de aproape? Cuvântul spune: „Ştim că am trecut din moarte la viaţă, pentru că iubim pe fraţi." Semnul acesta este important. Care îţi sunt fraţii, care îţi sunt surorile? Dumnezeu ne iubeşte pe toţi şi noi suntem îndemnaţi să ne iubim unii pe alţii. „Urmaţi dar pilda lui Dumnezeu, ca nişte copii preaiubiţi."

Tesalonicenii trecuseră şi se găseau încă în prigoană. Se poate ca chiar prigoana să le fi strâns rândurile si să-i fi făcut să se iubească tot mai mult. În adevăr, adeseori prigoana şi suferinţa au ca urmare că sporesc dragostea. Istoria spune cum creştinii erau aruncaţi la lei şi tigri ca să fie sfâşiaţi. Când apăreau în arenă, ei se îmbrăţişau şi se sărutau unii cu alţii, îndemnându-se la curaj şi statornicie si făcând semn că se vor întâlni acolo sus, în cer. Era dragostea care-i unea pe toţi câţi aveau acelaşi Mântuitor. Apostolul adaugă: „De aceea ne lăudăm cu voi în bisericile lui Dumnezeu, pentru statornicia şi credinţa voastră în toate prigonirile şi necazurile pe care le suferiţi" (versetul 4). Lauda aceasta era întemeiată pe o constatare sigură. Propriu-zis, Pavel nu se lăuda cu ei ca oameni, ci mai degrabă cu lucrarea lui Dumnezeu care era în ei. Se lăuda deci cu Dumnezeu, care le-a dat statornicie si o credinţă care nu se clătina în mijlocul prigoanei.

Ce prigoană a fost aceasta, noi nu ştim. Ştim însă că apostolul Pavel a stat doar vreo trei săptămâni în Tesalonic, timp în care s-a şi născut, răzvrătirea împotriva lui. Şi de atunci şi până le-a scris epistola aceasta, poate şi după aceasta, Tesalonicenii tot prigoniţi au fost. Din partea cui? Nu ştim. Poate că o fi fost din partea autorităţilor romane, mai probabil este însă că au fost prigoniţi din partea sinagogii sau din partea familiilor lor. Prigoana aceasta rămâne totdeauna. Când se întoarce un suflet la Dumnezeu, ai lui se ridică împotrivă. Toate ţi le iartă, dar pentru nimic în lume nu te iartă că te-ai întors la Dumnezeu ca să urmezi Domnului Isus. în nepriceperea şi ura lor, încep să spună fel de fel de vorbe rele şi neadevărate. Dar ,ferice va fi de voi când, din pricina Mea, oamenii vă vor insulta, vă vor prigoni şi vor spune tot felul de

lucruri rele şi neadevărate împotriva voastră. Bucuraţi-vă şi ve- seliţi-vă!" (Matei 5.11-12). Cum asta? se miră începătorii. Dacă eu acum trăiesc cu Dumnezeu, ce lucru rău să găsească într-asta? Cu timpul însă văd că tot Cuvântul are dreptate când anunţă prigonire.

Îmi aduc aminte că odată a venit în sala aceasta o persoană care, după ce a ascultat predica, a dorit să stea de vorbă cu mine. — Ce doriţi dumneavoastră? am întrebat-o. Aveţi ceva de întrebat? Se încurcase femeia şi nu ştia ce să spună. în sfârşit a dat drumul la gură şi a spus: Păi, nu m-oi rătăci? — Cum să te rătăceşti? La cine esti chemată dumneata? Esti chemată să urmezi Domnului Isus.

Poate Domnul Isus să rătăcească pe cineva?... A mai îngăimat câteva cuvinte şi apoi a plecat. Oamenii se tem de rătăcire. Eu cred că 95 la sută din cei ce sunt acum credincioşi, au fost stăpâniţi un timp de temerea de a nu se rătăci. Ştim aceasta pentru că am trecut pe aici. Domnul Hristos şi rătăcire! Oamenii nu ştiu ce insultă aruncă asupra Domnului Hristos cu această temere a lor.

Statornicia şi credinţa în toate prigonirile şi necazurile pe care le-au suferit dovedeau lucrarea lui Dumnezeu în ei, căci au rezistat si au rămas în credinţă. „Fericim pe cei ce au răbdat". In vremea de la începutul creştinismului era o mare dorinţă după cununa de martir. Când unuia i se dădea drumul şi nu era condamnat la moarte, se judeca foarte amănunţit: Cu ce voi fi greşit eu înaintea lui Dumnezeu, că nu m-a socotit vrednic să mor, ca ceilalţi fraţi ai mei? S-au ridicat alti fraţi care le-au spus că nu este bine să se dea pe mâna prigonitorilor. Dacă o îngădui Dumnezeu să suferiţi, veţi suferi; dacă nu, nu vă daţi singuri în mâinile lor!

Timpurile de la începutul creştinismului au fost timpuri de prigoană. Vor fi priceput cei de atunci de ce a fost aşa? Nu ştim. Dumnezeu a îngăduit însă acele timpuri de prigoană, pentru că creştinii începuseră să decadă. Şi ca să împiedice decăderea, Dumnezeu a îngăduit să vină focul prigoanei peste ei (Apocalipsa 2.10). Aşa a fost ţinută pe loc decăderea, ca viată si învătătură.

Împăratul Constantin, zis „cel mare" a dat însă libertate religioasă. Aceasta a fost o lovitură pentru biserica Domnului Hristos. Atunci oamenii bisericii s-au aşezat în fruntea lumii, ca s-o conducă ei. N-au mai fost în stare să facă deosebire între lume si credinţă. S-au uitat la libertatea ce le-a fost acordată şi „lumea" a intrat în biserică, iar biserica a devenit lumească. Credinţa s-a despărţit de viaţă şi oamenii au rămas doar la nişte forme. Li s-a întins o cursă şi au căzut în ea. Căderea a continuat până în creştinătatea de azi.

„Ne lăudăm cu voi în bisericile lui Dumnezeu, pentru statornicia şi credinţa voastră în toate prigonirile şi necazurile pe care le suferiţi." Când o prigoană continuă, sufletul poate să ajungă la oboseală. „Să nu cădeţi de oboseală în sufletele voastre." Harul lui Dumnezeu lucrează însă ca să ne ţină în picioare. Mă uit la unele surori care au atâta de suferit în propria lor casă, totuşi nu dau înapoi. în adevăr, credinţa lor merge crescând, pentru că harul lui Dumnezeu face aceasta.

2 Tesaloniceni 1.5-12

Epistola a doua către Tesaloniceni este scrisă la puţin timp după cea dintâi. A fost nevoie să li se scrie pentru că între timp se amestecaseră între ei oameni care aduceau influente străine de evanghelie, probabil din sinagogă. Apostolul Pavel n-a putut să vină el însuşi la Tesalonic, dar le-a scris această epistolă a doua.

Se strecurase printre ei învăţătura că, fiind ei prigoniţi, a şi venit „ziua Domnului". „Ziua Domnului" în tot Vechiul Testament este o zi tristă şi înfricoşătoare. Şi pentru că prigoana continua, unii au zis: Ne aflăm în „necazul cel mare", „Ziua Domnului" a şi venit! Dar nu era aşa. Apostolul lămureşte cum stă lucrul.

El zice aşa: Dacă ar fi venit „Ziua Domnului", nu v-aţi găsi în stare de prigoană. „Ziua Domnului" va aduce o pierzare veşnică celor ce sunt vrăjmaşi ai lui Dumnezeu; iar voi veti fi atunci în odihnă si în pace veşnică. Faptul că vă găsiţi în prigoană, în suferinţă, este dovadă că Dumnezeu vă socoteste vrednici să vă dea împărăţia veşnică pentru care suferiţi. Suferinţa voastră nu este o suferinţă din timpul „zilei celei mari a Domnului", ci o suferinţă pentru că sunteţi credincioşi. Suferinţa este pentru voi o dovadă că Dumnezeu vă păstrează în credinţă prin prigoană, pentru împărăţia pentru care suferiţi; pentru ei, ea este o dovadă că vor suferi o pedeapsă veşnică.

„Dumnezeu găseşte că este drept să dea întristare celor ce vă întristează şi să vă dea odihnă atât vouă, care sunteţi întristaţi, cât şi nouă, la descoperirea Domnului Isus din cer, cu îngerii puterii Lui." „Ziua aceea" n-a venit încă, deci nu dati ascultare celor ce nu cunosc descoperirea cuvintelor lui Dumnezeu si nu cunosc decât Vechiul Testament si „Ziua cea mare". Până la acea zi, lucrurile vor merge tot aşa, adică cei credincioşi vor fi prigoniţi. Asta nu înseamnă însă că ei au şi intrat în necazul cel mare. Nu. „Dacă voieşte cineva să vină după Mine, să se lepede de sine, să-şi ia crucea în fiecare zi şi să Mă urmeze." „A-ţi lua crucea" înseamnă a fi gata să suferi. Lumea nu poate să sufere pe cel credincios, care este ca un corp străin. Corp străin este, de pildă, când ţi-a intrat un gunoi în ochi. El trebuie scos de acolo. Ca si Domnul Isus, credinciosul este privit ca un corp străin în lume, şi lumea caută să-1 172 dea afară din ea, prigonindu-l. Nimeni nu se poate da la o parte de la soarta aceasta. Cine nu vrea să sufere pentru Domnul Isus, acela nici nu se va întoarce la Dumnezeu.

Când cineva s-a întors la Dumnezeu, poate să fie întrebat asa: Si ce zic ai dumitale? — Ce să zică? Nu zic nimic! — Aceasta este pentru noi un semn că acel suflet nu s-a întors la Dumnezeu.

Duhul care este în cel credincios nu se împacă deloc cu duhul care este în lume. Sunt aici persoane care se miră, pentru că ştiu că dacă un om s-a întors la Dumnezeu, devine prin aceasta un om blând, bun, răbdător; ce să aibă de zis împotriva lui? Cuvântul lui Dumnezeu nu spune însă aşa. El spune că în împărăţia lui Dumnezeu se intră prin multe necazuri. Şi cine n-a trecut pe aici, nu poate să priceapă. Orice credincios trebuie să sufere fiindcă este credincios. Vă temeţi să treceţi de partea Domnului Hristos şi fugiţi de suferinţă? O puteţi face, dar atunci veţi avea parte de soarta celor necredincioşi. Ah, Domnul Isus Şi-a dat viaţa pentru noi, iar noi să nu putem suferi o insultă, pentru El?

După ce au trecut prin suferinţă, cei credincioşi au parte de odihna care este dincolo, la Domnul Isus. O odihnă ca cea de sabat aşteaptă pe copiii lui Dumnezeu. Atunci vor scăpa de greutăţi. Fie că vor trece prin moarte, fie că vor fi răpiţi, ei merg în lumina si odihna care este la Domnul Isus.

Tesalonicenii ştiau că Domnul Hristos va veni iarăşi, dar scăpau din vedere partea cerească a venirii Lui, ca să răpească pe cei credincioşi. Ei se gândeau la partea pământească a venirii Domnului Hristos: ca să împărăţească pe pământ; iar aceasta datorită influenţei din sinagogă şi a

unor oameni care nu prinseseră lucrurile aşa cum le spusese apostolul Pavel.

Aici spune că Domnul Isus va veni „într-o flacără de foc, ca să pedepsească pe cei ce nu cunosc pe Dumnezeu şi pe cei ce nu ascultă de evanghelia Domnului nostru Isus Hristos". Va veni. Dar înainte de aceasta va avea loc răpirea. După aceea, Domnul Isus va veni cu îngerii puterii Sale şi împreună cu credincioşii Săi. Atunci va fi judecata celor vii, a celor ce vor fi pe pământ.

Domnul Isus S-a înălţat într-un nor luminos. Ucenicii au rămas cu ochii atintiti cum II ridica norul. îngerii le-au spus atunci: „De ce staţi şi vă uitaţi spre cer? Acest Isus, care S-a înălţat la cer din mijlocul vostru, va veni în acelaşi fel cum L-aţi văzut mergând la cer" (Faptele Apostolilor 1.11). Norul luminos este „semnul Fiului Omului" despre care se vorbeşte în evanghelie (Matei 24.30). într-un nor S-a înăltat si tot într-un nor luminos va veni. Norul acesta este văzut aici ca o flacără de foc. Va fi acest nor alcătuit din îngeri? Ilie a fost ridicat la cer într-un car de foc, dar aceea era o formaţie de îngeri, tot aşa după cum caii şi carele de foc de pe vremea lui Elisei tot îngeri erau (1 împăraţi 6).

Dacă înălţarea la cer a Domnului Hristos va fi fost la fel cu a lui Ilie, nu ştim. Fapt este că Domnul Isus va veni şi împreună cu EL îngerii Lui şi credincioşii Lui.

El va face atunci judecata celor vii despre care vorbeşte Matei 25. Atunci va pedepsi pe cei ce nu cunosc pe Dumnezeu şi pe cei ce nu ascultă de evanghelie. Parcă ar fi două categorii de oameni pe care-i aşteaptă o dreaptă judecată: cei ce nu cunosc pe Dumnezeu şi cei ce nu ascultă de evanghelia Domnului Isus. Aceste două lucruri se găsesc la orice om care nu este întors la Dumnezeu, adică nu cunoaşte pe Dumnezeu, şi nu ascultă de evanghelia Domnului nostru Isus. Aceşti oameni nu vor să caute pe Dumnezeu, nu se gândesc la Dumnezeu, nu-L pun în faţa ochilor lor şi nu se întreabă cum stau ei în fata lui Dumnezeu. Tot ei sunt aceia care nu ascultă de evanghelia Domnului nostru Isus. Şi de ce nu ascultă? Pentru că nu se interesează de Dumnezeu şi de sufletul lor, de păcatele lor şi de judecata lui Dumnezeu.

Ei merg în neştire şi zic: Lăsaţi-ne cu Dumnezeu, nu vrem să stim de astfel de lucruri! De ce nu ascultă ei de evanghelie? Doar evanghelia le aduce iertarea păcatelor, pacea şi fericirea. Evanghelia dă acestea păcătoşilor care se recunosc păcătoşi înaintea lui Dumnezeu şi li se zdrobeşte inima prin pocăinţă. Oamenii sunt gata să asculte despre orice alt lucru, dar despre păcatele lor nu vor să li se vorbească; aceasta îi indispune, nu le place. Le sună urât în urechi cuvântul de păcat. Au păreri înalte despre ei înşişi; iar când este vorba de păcat, se gândesc tot la alţii. Ar trebui să se smerească înaintea lui Dumnezeu; mândri din fire, cum sunt, nu vor să se umilească. Unor astfel de oameni, evanghelia nu le aduce nimic. Numai celor ce se recunosc păcătoşi, ea le aduce iertare şi o viaţă nouă. Cât stă în puterea noastră, noi căutăm să încredinţăm pe oameni de păcatele lor. Dacă însă cineva nu vrea să se încredinţeze de păcat, noi n-avem ce-i spune. De multe ori suntem grăbiţi şi, socotind că un suflet s-a încredinţat de păcat, îl şi ducem la jertfa de pe Golgota; dar până când sufletul nu se recunoaşte păcătos, nici jertfa de pe Golgota n-o poate înţelege şi preţui. „Fiul Omului a venit să caute şi să mântuiască ce era pierdut." Dacă nu se vede cineva pierdut, cum o să dorească după mântuire? Când se încredinţează însă măcar de un păcat şi acela îl apasă, atunci se va bucura să audă că este cu putinţă să fie iertat. Dacă, de exemplu, pe o femeie o apasă un avort şi poate că şi în vis îi apare acest păcat al ei, va fi fericită să audă că Dumnezeu este gata să şteargă tot şi să ierte. „Sângele lui Isus Hristos ne curăţeşte de orice păcat." Aceasta este evanghelia. Ea aduce la cunoştinţa păcătoşilor siguranţa iertării păcatelor.

Lucrul acesta alcătuieşte miezul tuturor predicilor care se ţin acolo unde se vesteşte evanghelia.

Trebuie s-o recunoaştem însă că sunt multe suflete care nu pricep ce li se spune. Ii întrebi: Ce faci cu păcatele dumitale? — Păi de, mă rog şi eu să mi le ierte Dumnezeu — parcă noi le-am vesti iertarea prin rugăciune. Oamenii nu cunosc pe Dumnezeu, ei nu se cunosc nici pe ei înşişi, şi nu-şi dau seama unde o să-i ducă păcatele lor. Ei nu cunosc pe Dumnezeu, pentru că nu vor să-L cunoască şi nu vor să asculte de evanghelie. Ei „vor avea ca pedeapsă o pierzanie veşnică de la faţa Domnului şi de la slava puterii Lui."

Cineva a întrebat pe un credincios în vârstă: Te rog să-mi spui ce înseamnă „pierzare veşnică de la faţa Domnului"! Credinciosul nu i-a dat răspuns, dar şiroaie de lacrimi îi curgeau din ochi. Poate cineva să pătrundă cu gândul tot fiorul acestor cuvinte? „Pierzare veşnică"! S-au ivit unii care spun că „veşnic" nu este „veşnic", ar fi doar un timp oarecare. Cuvântul lui Dumnezeu însă vorbeşte de ‚fericire veşnică" şi „pierzare veşnică". Dacă pierzarea nu este veşnică, atunci nici fericirea nu este veşnică, ba nici chiar Dumnezeu nu este veşnic. Suceli periculoase!

Într-un psalm spune că faţa Domnului este împotriva celor răi. Domnul veghează însă asupra copiilor Săi. Acelaşi cuvânt are efecte contrarii. Unul se cutremură şi vrea să scape de faţa lui Dumnezeu, altul numai în fata lui Dumnezeu vrea să se ştie. Gândiţi-vă la un copilaş. Mamă-sa cârpeşte ceva rufe, iar copilaşul se joacă pe jos cu jucăriile lui. El este bucuros că se ştie sub privirea ochilor mamei lui. Afundat cum este în jocul lui, n-a băgat de seamă că mamă-sa a ieşit pe uşă. Şi când se trezeşte singur în odaie, începe să strige: „Mamă, mamă!" Fericirea şi siguranţa lui sunt să se găsească sub privirea ochilor mamei Ivii; iar când nu se mai găseşte sub această privire, îl cuprinde frica.

Într-un psalm citim aceste cuvinte: „Ţi-ai ascuns faţa şi m-am tulburat" (Psalmul 30.7).

Hoţul însă nu se va bucura să stie că este văzut de cineva. De asemenea şi alţii care fac alte rele. Plăcerea păcatului este de scurtă durată şi lasă după ea multă amărăciune în suflet.

„O pierzanie veşnică de la faţa Domnului şi de la slava puterii Lui" înseamnă că Dumnezeu Şi-a ascuns pentru totdeauna faţa de la un astfel de om; iar dacă Dumnezeu Si-a ascuns fata, aceea nu mai este viaţă, ci curată nenorocire. Nenorocirea aceasta n-o simte acum orice om. Ca s-o simtă, trebuie o inimă mai delicată, care să fi trăit în legătură cu Dumnezeu şi să fi gustat şi văzut că bun este Domnul. Inima care nu este aşa va spune: Nu este nimic, mie îmi convine ca Dumnezeu să nu privească la mine. Şi apoi ce, Dumnezeu o să Se ocupe de om, care nu este decât o furnică pe pământ? Universul acesta este asa de mare, iar omul asa de mic!

Omului îi place să se dea în dosul unor astfel de idei, crezând că nu se găseşte sub privirea lui Dumnezeu, care are să-i pună totul sub ochi. Da, suntem în adevăr mai puţin decât o furnică în comparaţie cu pământul şi cu universul întreg; cu toate acestea suntem atât de însemnaţi încât Tatăl din cer a dat pe singurul Său Fiu pentru noi ca preţ de răscumpărare, preţ a cărui mărime n-o poate socoti decât numai Tatăl din cer.

Smerenia pe care pare a o arăta omul când vorbeşte despre sine ca despre o furnică este o atitudine falsă. Vorbind aşa, el se amăgeşte pe sine şi pe alţii, însă pe Dumnezeu nimeni nu-L poate înşela. Omul îşi face astfel de perne ca să şi le pună sub cap în nepăsare, dar Dumnezeu cunoaşte inimile.

„Ei vor avea ca pedeapsă o pierzanie veşnică de la faţa Domnului şi de la slava puterii Lui, când va veni în ziua aceea, ca să fie proslăvit în sfinţii Săi şi privit cu uimire în toţi cei ce au crezut; căci voi aţi crezut mărturisirea făcută de noi înaintea voastră." Când va veni Domnul Isus împreună cu ai Săi şi ei vor fi ca Domnul Isus, pentru că-L vor vedea aşa cum este, ce uimire va fi pe lume!

Între răpire şi venirea Domnului Isus pentru a împărăţi nu este prea mare distanţă: şapte ani. Atâţia care au dispreţuit pe credincioşi, îi vor vedea îmbrăcaţi în slavă. Vor spune: Ia uite, omul acela căruia noi îi ziceam că s-a rătăcit pentru că a luat în serios evanghelia, ia te uită la el! îl vor privi cu uimire. Astăzi sunt multe lucruri pe care le admiră oamenii, însă atunci vor admira pe Domnul Isus în credincioşii Lui. Acum oamenii admiră talentele mari, atunci vor admira pe Domnul Isus şi pe aceia în care se va arăta chipul Lui.

Dar nu se mândresc ei cu aceasta? Atunci nu va mai fi ispita de mândrie pentru ei. Dacă Dumnezeu vrea să cinstească pe cei ce au fost prigoniţi, este treaba Lui. Credinciosul şi acum fuge de mândrie ca de cel mai mare păcat. El este dispreţuit, dar el însuşi nu dispreţuieşte pe nimeni. Este nebăgat în seamă, dar el bagă în seamă pe oricine. Când vom fi ca Domnul Hristos, nu mai este însă nici un pericol de mândrie.

Vai, Tesalonicenilor, nu sunteţi în necazul cel mare, n-a venit încă „ziua aceea". Prigoana în care vă găsiţi acum nu este prigoana care va fi în necazul cel mare. în vremea împăraţilor romani au pierit — se zice — vreo zece milioane de credincioşi. Nu puţini au fost aceia care au zis atunci că au ajuns în necazul cel mare. Au zis şi aceasta din pricină că n-au cunoscut Cuvântul în amănunt.

Pavel adaugă: „De aceea ne rugăm necurmat pentru voi", ca să aşteptaţi pe Domnul Isus, în starea în care v-a aşezat El si în care dorim să rămâneţi si să cresteti. „Ca Dumnezeul nostru să vă găsească vrednici de chemarea Sa", chemare sfântă si cerească, fiind cetăteni ai cerului, străini si călători pe pământ.

„Şi să împlinească în voi cu putere orice dorinţă de bunătate." Acesta este un cuvânt mult cuprinzător. Cu cât trece vremea, cu atât credincioşii se umplu de tot mai multe gânduri bune, planuri bune, dorinţe de bunătate, şi le pare rău că nu pot să le împlinească pe toate. Cel credincios vrea să facă tot mai mult bine, să fie mai conştiincios în împlinirea datoriei, să fie un soţ mai bun, o soţie mai bună, un tată mai bun, o mamă mai bună, un mai bun martor al Domnului Hristos, un mai bun lucrător în via Domnului, vrea să înainteze tot mai mult în sfinţenie şi să preamărească tot mai mult pe Domnul Isus. Dumnezeu să împlinească în voi „orice lucrare a credinţei", se roagă apostolul, „pentru ca numele Domnului nostru Isus să fie proslăvit în voi şi voi în El, potrivit cu harul Dumnezeului nostru şi al Domnului Isus Hristos". Nu este deci meritul vostru, ci este numai har, pentru ca toată lauda numai a Lui să fie. Scopul vieţii pe pământ a Domnului Hristos a fost să slăvească pe Dumnezeu. Scopul vieţii celui credincios este acelaşi. Cum îl va slăvi? Printr-o viată în care El să-Si găsească plăcere şi printr-o mărturisire înţeleaptă a numelui Domnului Hristos faţă de oricine. In felul acesta ajungem să fim o binecuvântare pentru orice suflet cu care Dumnezeu ne pune în legătură.

2 Tesaloniceni 2.1-12

Stim din Cuvântul lui Dumnezeu că cei credincioşi au un rău vrăjmaş care caută să-i abată ori de la învătătura curată ori de la viata curată, târându-i în păcat. Tesalonicenii aveau în inimile lor adevărul venirii Domnului Hristos; dar vrăjmaşul nu putea să sufere acest adevăr si ar fi voit să-i facă să-l piardă sau măcar să-l strice. De multe veacuri creştinătatea a pierdut acest adevăr şi a ajuns în halul în care se găseşte astăzi.

Tesalonicenii aveau o întrebare care-i chinuia: dacă vine Domnul Isus şi ia pe credincioşii Lui pe care-i găseşte în viaţă, ce se va face cu cei ce au murit mai înainte, dar tot în credinţă? Oare numai cei ce vor fi în viaţă vor avea parte de răpire? Atunci cei adormiţi ar fi păgubiţi. La această întrebare apostolul le-a răspuns în prima sa epistolă şi le-a spus că cei ce au adormit în Hristos n-au nici o pagubă, căci ei vor învia întâi, după aceea noi cei vii vom fi schimbaţi într-o clipă şi toţi împreună vom întâmpina pe Domnul în văzduh. .

După aceea, vrăjmaşul a venit cu altceva şi le-a spus: Iată că voi suferiţi. Suferinţa şi prigoana voastră nu mai contenesc. Nu cumva răpirea va fi avut loc fără voi, iar voi vă găsiţi acum în „ziua aceea mare a Domnului"? Vrăjmaşul căuta deci să sucească lucrurile şi să le strecoare gândul că răpirea a avut loc, deci să n-o mai aştepte. Au venit învăţători mincinoşi care au spus că a şi venit „ziua cea mare a Domnului", deci ei se găsesc în necazul cel mare.

Apostolul Pavel răspunde la această întrebare şi restabileşte adevărul că n-a venit „ziua cea mare", nu sunt în necazul cel mare. N-a venit nici răpirea, care va fi în viitor. în viitor va fi întâi răpirea, apoi lepădarea de credinţă şi după aceea arătarea lui Anticrist, sub care va fi necazul cel mare. Aşa se însiruie aceste evenimente. Mare folos au credincioşii, cititori ai Cuvântului lui Dumnezeu, când reuşesc să pună lucrurile în şirul lor. Dacă ei nu fac acest lucru, le încurcă pe toate şi nu înţeleg Cuvântul.

Cineva, citind Apocalipsa, zicea că Ioan Evanghelistul trebuie să fi avut febră când a scris cele ce a scris. Toate i se păreau acolo alandala. Lucrurile sunt bine puse în Cuvânt, neclaritatea era în mintea acelei persoane. Aşa păţesc toţi oamenii care se iau după mintea lor: le încurcă pe toate. Unii s-au apucat să spună că în cutare an va veni Domnul Isus. Cei ce i-au crezut, au ieşit la câmp ca să-L aştepte acolo. Dar n-a venit. Cel ce fixase acea dată a recunoscut că s-a înşelat în socoteli si a fixat o altă dată, dar nici atunci Domnul n-a venit. Satan vrea să compromită adevărul scump al venirii Domnului Isus, servindu-se de oameni care au lucrat împotriva celor spuse în Cuvânt. In adevăr, Cuvântul spune categoric că vremurile şi soroacele, le-a păstrat Tatăl sub stăpânirea Sa (Faptele Apostolilor 1.7). Nu-i este îngăduit nimănui să fixeze o dată. La ce dată, în ce an se vor întâmpla, noi nu ştim. Tatăl nu le-a spus nimănui, ci le-a păstrat pentru Sine. Noi luăm cunostintă de lucrurile viitoare spuse nouă în Cuvânt, dar data la care se vor întâmpla nu putem s-o spunem. Unii zic că pe la anul 2000 se vor întâmpla evenimente mari. Dar spunând aşa, ei nu vorbesc după Cuvânt, oricât de mare ar fi trecerea de care ei se bucură în faţa celorlalţi.

Cum am spus, Diavolul căuta ca, prin învăţătorii mincinoşi, care se credeau că sunt si ei ceva si că vorbesc însuflaţi de Duhul Sfânt, să rătăcească pe Tesaloniceni. Unii din aceştia spuneau că aşa preciza însusi Pavel când a fost la ei: „vreo vorbă". Alţii au recurs la alt mijloc: au scris nişte epistole pe care le-au iscălit cu numele lui Pavel: „vreo epistolă ca venind de la noi". Pe vremuri, oamenii se foloseau si de acest

lucru urât.

Apostolul a aflat lucrul acesta şi le spune lămurit să nu se lase amăgiţi în vreun fel, să nu se clatine de vreun duh care a spus cuiva că se găseşte în timpul cutare: „de vreun duh".

Mai totdeauna, când au avut de suferit, credincioşii s-au gândit dacă nu cumva va fi venit necazul cel mare, când Anticrist prigoneşte pe cei credincioşi. Dar au greşit, pentru că n-au luat seama cum sunt înşiruite lucrurile în Cuvânt.

Cuvântul ne spune că în timpurile din urmă cunoştinţa va creşte; iar noi ne găsim în timpurile din urmă, când cunostinta a crescut si, fără să punem date, lucrurile se pot înşirui aşa: răpirea, lepădarea de credinţă, arătarea lui Anticrist, necazul cel mare, după aceea venirea Domnului Isus cu ai Săi pentru a împărăţi.

„Ziua Domnului, ziua aceea mare şi înfricoşată" este necazul cel mare; dar el nu va veni înainte de a veni lepădarea de credinţă.

Mulţi, care poartă numele de creştini, se amăgesc cu nădejdi înşelătoare. Ei spun: Creştinismul se va răspândi pe toată faţa pământului şi lumea va ajunge o împărăţie a lui Dumnezeu. O închipuire greşită! Nu spune nicăieri în Biblie că evanghelia harului se va răspândi pe toată faţa pământului. — Nu spune însă că Evanghelia va fi propovăduită în toată lumea? va zice cineva. Care evanghelie? întrebăm noi. Este o evanghelie a harului, care sună dulce: „Crede în Domnul Isus si vei fi mântuit tu si casa ta"; dar este şi o „evanghelie a împărăţiei" (Matei 24.14). Aceea sună aşa: „Temeţi-vă de Dumnezeu şi daţi-I slavă, căci a venit ceasul judecăţii Lui; şi închinaţi-vă celui ce a făcut cerul şi pământul, marea şi izvoarele apelor" (Apocalipsa 14.7). Nu trebuie confundată una cu alta. Cuvintele lui Dumnezeu sunt toate la locul lor şi trebuie luate cu multă băgare de seamă. S-ar cădea ca ceea ce ascultati acum să controlati acasă, ca să vedeţi dacă cel ce vă vorbeşte grăieşte adevărul. Aşa făceau oamenii din Bereea: ei mergeau să asculte pe apostolul Pavel, dar acasă cercetau să vadă dacă aşa este cum li s-a spus. Noi nu impunem nimănui spusele noastre, ci dorim să fim controlaţi. Dacă nu găsiţi în Biblie ce vă spunem noi, atunci noi suntem nişte mincinoşi; dacă veţi găsi acolo ce spunem noi, atunci noi am mărturisit adevărul lui Dumnezeu, spre binele dumneavoastră. Ce vreţi mai mare cinste decât aceasta care vi se dă, că adică nu vi se cere să înghiţiţi lucrurile pe nemestecate.

Apostolul Pavel vorbeşte aici de „lepădarea de credinţă" (versetul 3). Istoria bisericii spune de popoare care au intrat cu miile în biserică, botezându-se, dar tot cu miile au ieşit sau vor iesi din ea. Au intrat în apă pe o parte a râului ca păgâni şi au ieşit pe cealaltă parte creştini. Şi dacă s-a lucrat aşa, înţelege oricine ce slab s-a lucrat. Casa care s-a clădit a fost pe nisip şi nu este de mirare că ea se prăbuşeşte. Aşteptările celor ce spun: Creştinismul se va răspândi pe faţa întregului pământ şi va fi o turmă şi un Păstor, sunt zadarnice. Nimic nu îndreptăţeşte o astfel de aşteptare. Va fi lepădarea de credinţă, chiar de aceasta exterioară, care constă doar în unele forme. Lepădarea de credinţă va fi nu numai la creştini, dar si la Evrei, ba chiar si la celelalte popoare păgâne, care se mai închină încă la idoli. Anticristul care va veni va căuta să facă o singură religie pe toată faţa pământului, toţi oamenii să se închine lui şi în primul rând cei numiţi creştini.

Lepădarea de credinţă nu vine deodată, ci treptat. Cuvântul ne spune că lepădarea de credinţă începuse chiar de pe vremea apostolilor şi s-a continuat mereu şi se continuă încă, în timp ce oamenii se amăgesc cu gândul că creştinismul se va întinde pe tot pământul!

Peste tot se vede decadentă si ruină în creştinătate. Este drept că Dumnezeu îşi ridică totdeauna martori ai Săi, dar aceştia sunt puţini la număr. Dumnezeu nu părăseşte adevărul şi nici pe credincioşii Săi. După Cuvânt, credincioşii alcătuiesc o turmă mică. „Nu te teme, turmă mică, căci Tatăl vă dă cu plăcere împărăţia." Numărul celor ce se numesc cu un nume sau altul, al cărui înţeles ei nu-l mai pătrund, este mare; dar tot aşa de mare va fi şi 188 lepădarea de credinţă. Acest proces se continuă prin veacuri, dar va veni vremea când oamenii se vor lepăda pe faţă de orice credinţă.

Acestea sunt lucruri triste, desigur, dar aşa este scris. Am crezut că omenirea merge înainte în ce priveşte creştinismul, dar iată că o pândeşte dezastrul lepădării de credinţă.

Noi nu suntem în stare, în timpul nostru de acum, să pricepem mai adânc ce înseamnă aceasta. Unii mai pricep ceva, pentru că au mintea deprinsă să înţeleagă cuvintele lui Dumnezeu şi inima lor simte răul cum se răspândeşte. Alţii nu pricep nimic. Va veni însă vremea când oamenii vor pricepe, căci vor vedea aceasta cu ochii lor. Cred că noi nu vom vedea lucrul acesta în toată grozăvia lui, pentru că răpirea va fi înainte de lepădarea de credinţă.

După lepădarea de credinţă se va descoperi „omul păcatului, fiul pierzării". Acestea sunt nume pe care le dă apostolul Pavel unui personaj care va apărea. Ioan Evanghelistul numeşte această persoană Anticrist, adică „împotriva lui Hristos". Cuvintele cu care acela este descris aici sunt foarte clare: Omul păcatului, fiul pierzării, ieşit din pierzare şi mergând la pierzare, cel care este contra lui Dumnezeu şi a Domnului Hristos, care se înalţă mai presus de tot ce se numeşte „Dumnezeu", deci mai presus şi de idoli, nu numai de Dumnezeu. Se va ridica mai presus de ce este vrednic de închinare, de adorare, şi se va aşeza în templul lui Dumnezeu, dându-se drept Dumnezeu.

Se poate aşa ceva? zice omul care citeşte aceste lucruri. Multe pot să ni se pară nouă imposibile, şi pe urmă vedem că sunt posibile. De vreme ce însă Cuvântul lui Dumnezeu se lămureşte tot prin Cuvântul lui Dumnezeu, putem aduce şi ale lucruri, în Apocalipsa acest personaj este descris mai pe larg în capitolul 13.

Reformatorii au zis că Anticrist este papa de la Roma, pentru că din partea papei au întâmpinat ei multă împotrivire. Mult sânge a curs din ordinul papei, dar nu este el Anticrist. Alţii au spus că trebuie să fie un sistem religios oarecare; dar nici aceasta nu este adevărat. Adevărul este că Anticrist se va arăta ca un om căruia Satan îi va da puterea lui. Credem însă că noi cei credincioşi în timpul de acum nu vom avea parte să vedem pe acest om, pentru că vom pleca înainte de a se arăta el.

„Omul fărădelegii" înseamnă că nu vrea să ştie de nici o lege. Domneşte după bunul lui plac: pe cine vrea să tină în viată, îl tine; cui vrea să-i ia viaţa, i-o ia. „Fiul pierzării" înseamnă că este ieşit din pierzare şi merge la pierzare. „Potrivnicul" înseamnă că este vrăjmaşul lui Dumnezeu. Anticrist înseamnă contra lui Hristos.

El se va aşeza în templul lui Dumnezeu, dându-se drept Dumnezeu (versetul 4). Este vorba de templul lui Dumnezeu de la Ierusalim. Acela se va rezidi acolo. „Urâciunea pustiirii" de care vorbeşte Daniel este tocmai aşezarea acestui Anticrist în templul lui Dumnezeu (Matei 24.15). Domnia lui alcătuieşte necazul cel mare şi ţine patruzeci şi două de luni, sau o mie două sute şaizeci de zile, sau o vreme, două vremi şi o jumătate de vreme, adică trei ani şi jumătate. El cere ca oricine să-i aducă închinare ca lui Dumnezeu şi care nu va vrea să i se închine şi nu va primi un semn pe mâna dreaptă sau pe frunte, va fi omorât. Vor fi foarte mulţi martiri. Apostolul zice: „Nu vă aduceţi aminte cum vă spuneam acestea când încă eram la voi?" (versetul 5). Apostolul le-a spus, dar alţii i-au încurcat. Şi astăzi, prin adunările în care Dumnezeu începe o lucrare, vin alţii ca să încurce lucrurile, unul cu o idee greşită, altul cu o pornire nepricepută. Este urât lucru să vezi cum unul cu o altă învăţătură, caută să intre în câmpul de lucru al altuia şi nu lasă pe oameni să privească la Domnul Isus, să ia prin credinţă ce ne dă El şi să meargă cu El. Ne este silă când vedem cum vin cu dezbinări şi cu vorbiri de rău.

„Şi acum ştiţi bine ce-l.opreşte ca să nu se descopere decât la vremea lui." Ce-l opreşte? In privinţa aceasta sunt multe păreri. Tesalonicenii ştiau, căci le spusese Pavel; noi însă nu ştim. De aceea este aici loc pentru multe păreri.

Una dintre păreri este aceasta: Domnul Hristos fiind respins de poporul evreu, Dumnezeu a dat împărăţia Neamurilor. După prorocul Daniel, sunt patru împărăţii; ultima este împărăţia romană. Pentru că Pavel întrebuinţează cuvântul „ce", unii îşi dau cu părerea că ar fi împărăţia romană. Deci, câtă vreme împărăţia era în mâinile Romanilor această împărăţie oprea pe acest om de a se arăta.

Alţii spun că trebuie să fie o persoană, întrucât apostolul zice mai jos: „Taina fărădelegii a şi început să lucreze; trebuie numai ca cel ce o opreşte acum, să fie dat la o parte" (versetul 7). Taina fărădelegii lucrează pe dedesubt şi va izbucni, dar cineva o opreşte. Cine? Unii zic că acesta este Domnul Isus. Când îşi va retrage El mâna de pe pământ, atunci se va arăta acel nelegiuit. Alţii spun că acesta trebuie să fie Duhul Sfânt, care locuieşte în credincioşi ca într-un templu. Când Biserica va fi luată de pe pământ, Duhul Sfânt va pleca şi El împreună cu ea.

Mai simt şi alte păreri, dar eu nu le pot înşira pe toate. Cei ce vor fi atunci vor înţelege cum nu putem noi înţelege.

„Taina fărădelegii" trebuie pusă alături cu „taina evlaviei". „Taina evlaviei" este Dumnezeu în trup, adică întruparea Domnului Isus. Aşa spune la 1 Timotei. „Taina fărădelegii" este Satan întrupat în Anticrist. Satan se mai numeşte şi „maimuţa lui Dumnezeu". Cum S-a întrupat Dumnezeu în Domnul Hristos, aşa se va întrupa Satan în Anticrist. Acesta este un lucru secret, o taină.

Dar „Domnul Isus îl va nimici cu suflarea gurii Sale şi-l va prăpădi cu arătarea venirii Sale" (versetul 8). în timpul necazului celui mare vor fi doi martori pe pământ, probabil la Ierusalim. Ei vor face aceleaşi minuni ca si Moise si Ilie de odinioară.

Ei vor spune oamenilor pe faţă: Nu vă închinaţi acestuia; aşteptaţi pe adevăratul eliberator, pe Isus Hristos! Spre sfârşit, aceşti doi vor fi omorâţi. Trupurile lor moarte vor sta trei zile în piaţă şi după trei zile vor fi înviaţi si ridicaţi la cer. Aceşti doi martori vor vorbi cu multă îndrăzneală împotriva apăsării „omului fărădelegii" împotriva lui Anticrist. Credincioşilor li se dă atunci îndemnul să nu se plece înaintea lui, pentru că domnia lui nu va fi de lungă durată, ci numai de trei ani şi jumătate.

Arătarea acestui personaj se va face „prin puterea Satanei, cu tot felul de minuni, de semne şi puteri mincinoase, şi cu toate amăgirile nelegiuirii pentru cei ce simt pe calea pierzării, pentru că n-au primit dragostea adevărului, ca să fie mântuiţi" (versetele 9-l0). Domnul Isus a făcut minuni, dar a făcut minuni de bunătate, de har, de îndurare. (Numai o singură minune de judecată a făcut El, când a blestemat smochinul, care s-a uscat.) Satan, întrupat în Anticrist, va face şi el minuni, dar acelea vor fi minuni orgolioase. El va face să cadă foc din cer şi să vorbească o icoană. Oamenii care n-au primit dragostea adevărului, vor rămâne uimiţi; dar cei ce au primit înştiinţarea, nu se vor lăsa amăgiţi. Ceilalţi însă se vor lua după mintea lor şi vor zice: Nu vezi că face să cadă foc din cer când vrea? Nu vezi că vorbeşte o icoană? în felul acesta, oamenii vor cădea repede în cursa Diavolului, omul fiind foarte aoritor după minuni. Dumnezeu face şi astăzi minunea naşterii din nou cu orice suflet care se pocăieşte şi crede în Domnul Isus, dar oamenii nu vor această minune.

„...Pentru că n-au primit dragostea adevărului ca să fie mântuiţi" (versetul 10). Dumnezeu este iubire, El spune adevărul din iubire faţă de noi, adevăr cu privire la noi înşine, cu privire la lume, cu privire la timpul de acum şi cu privire la viitor. Adevăr este Domnul Hristos, Adevăr este Cuvântul lui Dumnezeu, Adevăr este Duhul Sfânt. Adevăr este că suntem păcătoşi. Adevăr este că trebuie să fim spălaţi de toate păcatele noastre. Adevăr este că putem fi mântuiţi şi să devenim astfel copii ai lui Dumnezeu. Adevăr este tot Cuvântul lui Dumnezeu. Dar oamenii nu primesc adevărul. De ce? Pentru că adevărul întâi îi umileşte. Nu este lucru puţin să te încredinţezi măcar în parte de păcatele tale şi să te înflori de dreapta judecată a lui Dumnezeu.

Dar dacă oamenii nu primesc dragostea adevărului, nu pot fi mântuiţi. Ce face Dumnezeu? Îi înstiinteză; iar dacă ei nu vor, „le trimite o lucrare de rătăcire, ca să creadă o minciună" (versetul 11). Minciuna cea mare este să creadă pe Anticrist, întruchiparea Satanei. „Pentru ca toţi cei ce n-au crezut adevărul, ci au găsit plăcere în nelegiuire, să fie osândiţi." Iată de ce nu primesc adevărul: găsesc plăcere în nelegiuire. Şi pentru plăcerea trecătoare a păcatului, plăcere păcătoasă, plăcere vinovată, ei se lipsesc de fericirea lor de acum şi din viitor. În loc să se încreadă în Domnul Isus si să se bucure că păcatele le pot fi iertate, că pot merge pe o cale nouă care duce în cer, ei găsesc plăcere în nelegiuire. Câteodată îşi exprimă această plăcere de nelegiuire şi în faţa celor ce le mărturisesc unele lucruri serioase, care ar trebui să-i zguduie până în adânc. Vorbeşti de cer unui tânăr flecar si stricat, iar el te întreabă: „Dar acolo sunt fete frumoase?" Sau îţi spune: Da, dar mie îmi place să beau, să petrec. — Cu asta ţi-a închis gura.

Din pricină că găsesc plăcere în nelegiuire, unii oameni nu primesc dragostea adevărului şi de aceea Dumnezeu le trimite o lucrare de rătăcire. Pe cel ce nu primeşte adevărul, pe acela Dumnezeu îl lasă pradă minciunii. Şi mulţi merg în felul acesta, până se pomenesc în locul de chin. „Azi, dacă auziţi glasul Lui, nu vă împietriţi inimile," spune Cuvântul lui Dumnezeu. Pentru plăcerea vremelnică a păcatului să renunţi la fericirea de aici si de dincolo? Ce nenorocire scump plătită! Dumnezeu întinde omului iertarea, pacea, lumina şi viaţa veşnică, iar omul nu primeşte pentru că îşi găseşte plăcerea în păcat. Spuneam odată unui tânăr: Nu vrei şi dumneata să mergi pe calea lui Dumnezeu? — Nu-mi place de ea, mi-a răspuns el. Ii plăcea păcatul. Dar ce mai culege de pe urma păcatului! Şi ce are să culeagă în veşnicie, dacă rămâne în stare de păcat! Păcatul desparte pe om de Dumnezeu, îl ţine departe de Dumnezeu şi, dacă moare în păcat, depărtat de El rămâne pentru totdeauna.

Apostolul vorbise despre nişte lucruri îngrozitoare, care vor veni peste oamenii lumii acesteia. Acum trece la lucruri mai plăcute. Oricine vesteşte Cuvântul lui Dumnezeu, nu cu plăcere vesteşte grozăviile pe care oamenii şi le atrag prin păcatele lor, atât în viata aceasta, cât mai ales în veşnicie. Dacă numai atâta ar vesti ei, ar fi foarte trist; dar ei au să aducă la cunoştinţa oamenilor lucruri care să-i facă fericiţi, şi aici, şi în veşnicie.

Apostolul trece acum la lucruri bucuroase şi spune: „Noi însă, fraţi iubiţi de Domnul, trebuie să mulţumim totdeauna lui Dumnezeu pentru voi." De ce? „Pentru că de la început Dumnezeu v-a ales pentru mântuire, în sfinţirea Duhului şi credinţa adevărului."

Când ştii că un om este credincios în felul acesta, ai pricină să mulţumeşti lui Dumnezeu pentru el. Apostolul îi ştia pe Tesaloniceni fraţi credincioşi. Dovediseră lucrul acesta chiar în prigoană, pentru că rămăseseră tari şi nu dăduseră înapoi. El întrebuinţează cuvinte care ne fac să ne oprim asupra lor. Zice: „fraţi iubiţi de Domnul". Ar fi putut să zică „fraţii noştri iubiţi", căci ar fi fost adevărat. Dar nu, el spune mai mult decât atât. în adevăr, iubirea noastră este mărginită, pe când iubirea Domnului este nemărginită. Apostolul afirmă cu deplină siguranţă că Tesalonicenii sunt iubiţi de Domnul. Este mare lucru să te stii iubit de Dumnezeu.

De ce atâţia nu au pace şi bucurie? Pentru că nu sunt siguri de iubirea Domnului. Şi de ce nu sunt siguri de ea? Din cauza păcatelor în care stăruiesc încă. A zice: Mă ştiu iubit de El, cu toate că sunt un beţiv, un stricat, un înşelător, este împotriva minţii sănătoase. Fericirea este floarea care creşte pe calea ascultării. Şi dacă nu este ascultare de cât ai cunoscut ca voie a lui Dumnezeu, nu este nici pace, nici bucurie, nici a ta de El si nici a Lui de tine. Acestea sunt lucruri la mintea fiecăruia şi orice cuget aşa mărturiseşte înaintea lui Dumnezeu.

„Fraţi iubiţi de Domnul, trebuie să mulţumim (suntem datori să mulţumim) totdeauna lui Dumnezeu pentru voi, pentru că de la început Dumnezeu v-a ales pentru mântuire." Această alegere s-a făcut înainte de întemeierea lumii, iar poporul evreu a fost ales de la întemeierea lumii. Lucrul acesta ne duce pe nişte înălţimi ameţitoare. Cum adică, omul, această furnică a pământului, să fie asa de însemnată înaintea lui Dum- nezeu, încât El să Se fi gândit la mine înainte de întemeierea lumii? Aşa este scris. Şi dacă n-ar fi scris, nici unul dintre noi n-ar putea să se ridice cu gândul până acolo.

În Psalmul 8 se arată unele din măreţele lucrări ale lui Dumnezeu: soarele, luna, universul, toate, în faţa lor psalmistul se întreabă: „Ce este omul, ca să Te gândeşti la el, şi fiul omului, ca să-l bagi în seamă?" Iată că Dumnezeu îl bagă în seamă.

În Vechiul Testament, o carte întreagă este scrisă în legătură cu viaţa unui om. Este vorba de cartea Iov, în care se vede că Dumnezeu Se ocupă numai de Iov si-i vorbeşte. Iov era un ales al lui Dumnezeu şi prin el Dumnezeu voieşte să dea lămuriri asupra atâtor lucruri care chinuiesc pe om de când este omul pe pământ şi-l vor chinui cât va fi omul pe pământ, lucruri la care nu va afla răspuns decât când se va pleca umilit în faţa lui Dumnezeu.

Ales?! Pentru care merit? Nu este vorba de nici un merit. Alegerea nu este pentru merite. Apostolul Pavel spune că Dumnezeu a ales pe cei de neam de jos, pe cei ce nu sunt nimic, pe cei slabi, pe cei nebuni, ca să-i facă de ruşine pe cei ce se cred că sunt ceva (1 Corinteni 1.27-28). Aşa că dacă este vorba de alegere, să nu zici: M-a ales fiindcă eram mai altfel decât ceilalţi... Lăudat să fie Cel ce a găsit cu cale să aleagă pe păcătoşi, ca să-i aducă la Domnul Isus şi să-i mântuiască! Alegerea nu îndreptăţeşte pe nimeni să se mândrească faţă de alţii şi să spună: Dă-te la o parte, căci eu sunt ales, iar tu nu esti ales. „V-a ales pentru mântuire, în sfinţirea Duhului şi credinţa adevărului." Mereu trebuie să stăruim ca să arătăm omului că este păcătos, să-i arătăm ce a făcut Domnul Hristos pentru noi, cum poate să fie iertat şi împăcat cu Dumnezeu, cum poate să-L primească şi să-I urmeze, si astfel să fie înnoit cu desăvârsire. Lucrurile acestea fac parte din cele începătoare. Oamenii nu le ştiu, căci n-au avut de unde. De la părinţi? Dar ce ştiau si ei! Ne-au învătat să facem semnul crucii cu anumite cuvinte, poate Tatăl nostru sau altă rugăciune şi atâta tot. Cine este Domnul Isus şi ce a făcut El pentru noi, cum este omul înaintea lui Dumnezeu şi ce a făcut Dumnezeu pentru noi, ce gânduri are El cu privire la noi, ce înseamnă păcatul, cum se capătă iertarea şi viaţa veşnică — nu ne-au spus, pentru că nici ei n-au ştiut. Când am venit la lumina evangheliei, am început să vedem în ce mare întuneric am trăit noi si trăiesc oamenii.

Stiu oamenii ce este mântuirea? De unde să stie, când n-a fost nimeni care să le spună! Ştiu ei că Dumnezeu a avut milă de noi şi a dat pe Domnul Hristos la moarte ca să fie jertfă pentru păcatele noastre? Ştiu ei că se poate avea siguranţa iertării si a mântuirii si a vieţii veşnice? Stiu ei ce este păcatul înaintea lui Dumnezeu? Ştiu ei ce este evanghelia? Ştiu ei ce este harul? Ştiu ei ce este credinţa? Stiu ei ce este întoarcerea la Dumnezeu? Iată atâtea lucruri de căpetenie pe care oamenii nu le cunosc nici măcar cu capul. Dumnezeu ni le descoperă însă prin evanghelie, pe care suntem datori s-o vestim şi altora.

„V-a ales pentru mântuire, în sfinţirea Duhului şi credinţa adevărului". Mântuit înseamnă totodată şi sfinţit; iar sfinţit înseamnă pus deoparte pentru Dumnezeu. Lucrul acesta îl face Duhul Sfânt, care locuieşte în credincios ca într-un templu.

„Si credinţa adevărului." Aceasta este credinţa în evanghelie; iar credinţa în evanghelie este credinţa în Domnul Isus. In capitolul 1 al evangheliei după Ioan se spune că harul şi adevărul au venit prin Domnul Isus Hristos. Cu multă înţelepciune, Duhul Sfânt pune întâi harul şi pe urmă adevărul. Har este bunătatea, îndurarea, iubirea lui Dumnezeu, este tot ce ne vine de sus ca dar din partea lui Dumnezeu. El ne atrage spre Dumnezeu. Nu tot aşa face adevărul. Adeseori el este trist pentru noi şi ne taie curajul. Adevăr este că suntem nişte păcătoşi şi că nu este nici un om, nici unul măcar, aşa cum îl vrea Dumnezeu, adică fără păcat. „Toţi au păcătuit şi sunt lipsiţi de slava lui Dumnezeu." Adevăr trist şi dureros este că, prin păcat, am ajuns vrăjmaşi lui Dumnezeu. Adevăr este că suntem nişte păcătoşi pierduţi înaintea lui Dumnezeu, vrednici de pedeapsă veşnică. Iată nişte lucruri care trebuie să ne înfioare.

Dar nu este numai atât. Adevăr este de asemenea că Domnul Hristos „a venit să caute şi să mântuiască pe păcătoşi". Adevăr este că Domnul Isus a făcut ispăşire pentru păcatele noastre. Adevăr este că păcatele şi-au primit în El pedeapsa cuvenită, pentru ca oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viaţa veşnică. Aşa au venit harul şi adevărul prin Isus Hristos.

„Iată la ce v-a chemat El prin evanghelia noastră: ca să căpătaţi slava Domnului nostru Isus Hristos" (versetul 14). „Evanghelia noastră?" Da. Aceasta nu înseamnă însă că evanghelia este făcută de noi, ci este propovăduită de noi. Cuvântul evanghelie este tare plăcut. Noi nu izbutim să exprimăm dulceaţa acestui cuvânt. Evanghelie înseamnă „veste bună". Suntem în adevăr aducători de veşti bune când spunem oamenilor că pot să fie iertaţi, dacă ei cred în jertfa Domnului Hristos.

„Iată la ce v-a chemat El!" Dumnezeu nu încetează să cheme pe oameni la El. Mijloacele întrebuinţate în acest scop sunt felurite, însă El mereu cheamă pe oameni la El. Câteodată vorbeşte prin întâmplări minunate. De cele mai multe ori vorbeşte prin Cuvântul Său sau prin vreo broşură, sau dând oamenilor putinţa să ia parte la vestirea evangheliei. El nu oboseşte ca să cheme pe păcătoşi, pentru că vrea să-i mântuiască. El este gata să nu ţină în seamă timpurile de neştiinţă şi să ne pună într-o astfel de stare ca şi cum niciodată n-am fi greşit înaintea Lui. Chemarea Lui este o chemare la iertare, la pace, la bucurie şi la fericire.

Cineva a asistat la un spectacol pe care nu l-a mai uitat şi, fiind om cu talent, 1-a pus în scris. Zicea: Mă găseam lângă un râu. Acolo erau nişte copii care voiau să se scalde. Unul din ei, după ce s-a dezbrăcat, a băgat piciorul în apă şi l-a retras repede înapoi zicând: Vai, ce rece este! Altul a îndrăznit ceva mai mult şi a intrat în apă până la genunchi, apoi a ieşit de acolo, zicând: O, dar rece mai este! Altul s-a aruncat în apă şi a început să înoate din toate puterile. Şi când a ieşit de acolo, a zis: Ce mai baie! Si asa sunt si cei chemaţi la Domnul Hristos. Unul zice: O, e greu, e greu să fii creştin! Altul zice: Este foarte greu; cine poate să fie aşa? Altul îndrăzneşte, primeşte pe Domnul Isus şi începe o viaţă nouă. Acesta spune: O mie de vieţi de-as avea, nici una n-as da-o altuia, decât Domnului Isus. Credinţa este si ea un act de îndrăzneală. Poţi să asculţi mult timp vestea evangheliei, că tot în momentul în care vei îndrăzni să primeşti pe Domnul Isus ca Mântuitor, vei vedea ce înseamnă credinţa.

„Iată la ce v-a chemat El prin evanghelia noastră..." El nu ne cheamă la o viată amărâtă, posomorâtă, tristă. Nu, ci „ca să căpătaţi slava Domnului nostru Isus Hristos". Slavă înseamnă o foarte mare fericire. Poate „fericitul Dumnezeu" să nefericească pe cei ce ascultă de El? Nu. Dumnezeu nu poate să nefericească pe nimeni, ba dimpotrivă să-i fericească şi să-i primească în slava veşnică.

”Aşadar, fraţilor, rămâneţi tari..." Nici unul din voi să nu dea înapoi. Voi să nu fiţi din aceia care se leapădă de credinţă (lucru de care spusese mai sus). Voi să rămâneţi tari pe poziţie. Aţi rămas până acum, să rămâneţi şi mai departe.

„Rămâneţi tari si tineri învăţăturile pe care le-ati primit fie prin viu grai, fie prin epistola noastră." Şi ce fericiţi suntem că nu s-a mărginit numai la viul grai, ci ne-a pus şi în scris, în epistole, cele ce le spunea prin viu grai. O vorbă latinească spune că vorbele zboară, pe când cele scrise rămân. în felul acesta, şi noi avem astăzi scumpul Cuvânt al lui Dumnezeu, pe care oricine poate să-l citească.

Unii au oprit pe oameni să citească Biblia, ca nu cumva fiecare să o înţeleagă cum o vrea şi cum o putea. Aceşti oameni uită că Duhul Sfânt ne călăuzeşte în tot adevărul (Ioan 16.13). Sunt însă atâţia oameni care înţeleg lucrurile foarte diferit, dacă se iau după mintea lor, şi nu sunt călăuziţi de Duhul Sfânt. Dar chiar aşa, tot nu vor avea pagubă din citirea Bibliei. Dumnezeu descoperă lucurile privitoare la mântuirea fiecăruia, că adică toţi suntem păcătoşi, că Domnul Hristos S-a jertfit pentru noi, şi trebuie primit ca Stăpân şi Mântuitor. Dar aceasta nu mai este chestie de interpretare. într-adevăr, sunt în Biblie unele lucruri care pot să fie înţelese în mai multe feluri, dar simt şi cuvinte care nu pot fi înţelese decât într-un singur fel. De pildă, că toţi suntem păcătoşi nu poate fi înţeles în două feluri. Nu este decât aşa cum este scris şi nimeni nu poate să sucească astfel de cuvinte. Că „sângele lui Isus Hristos ne curăţeşte de orice păcat", nu poate să aibă decât un singur înţeles. Şi altele. Că pilda cu mărgăritarul poate să fie înţeleasă într-un fel sau altul, adevărat; dar în privinţa lucrurilor de temelie, nu este interpretare. Dacă primeşti pe Domnul Isus, are să răspundă El la atâtea şi atâtea întrebări. Lucrul este atunci simplu. Dar oamenii nu pot să înţeleagă această simplitate.

„Ţineţi învăţăturile pe care le-aţi primit fie prin viu grai, fie prin epistola noastră." Noi avem acum aceste învăţături în Biblie. Cât de preţios trebuie să ne fie acest scump Cuvânt al lui Dumnezeu! Dacă ar fi să adunăm mărturia unora si a altora din cei ce din mila Domnului sunt acum credincioşi, am vedea cum toţi vor spune: Când am dat întâi de Scriptură, mi-am zis că ea nu este pentru mine, care n-am decât patru clase primare şi nu pot s-o înţeleg. Mi s-a dat însă îndemnul s-o citesc, fiindcă ea este scrisoarea lui Dumnezeu către noi. De ceea ce nu înţelegi, nu te va socoti Dumnezeu vinovat că nu înţelegi. Şi când am îndrăznit să citesc, am rămas mirat de câte lucruri am înţeles.

„Si însusi Domnul nostru Isus Hristos si Dum- nezeu, Tatăl nostru..." (întâi pune pe Domnul Isus şi după aceea pune pe Tatăl din cer, pentru că drumul la Tatăl este Domnul Hristos), „care ne-a iubit şi ne-a dat, prin harul Său, o mângâiere veşnică şi o nădejde bună..." Sunt mângâieri trecătoare şi este şi „o mângâiere veşnică". Mângâieri trecătoare sunt cele pe care le folosesc oamenii între ei. „Lasă că o să te faci tu bine," îşi zic ei când sunt bolnavi. Dar cât ţin ele? Când cineva este în nevoie sau în lipsă: „Ei, lasă că o să treacă şi asta," îşi zic ei; dar lipsa continuă. Când i s-a trezit cuiva conştiinţa si se simte vinovat înaintea lui Dum- nezeu, mângâierea oamenilor este foarte şubredă: Lasă că te iartă Dumnezeu; nu te mai frământa atâta cu păcatele tale. Nu tot aşa sunt însă mângâierile cu care mângâie Dumnezeu: ele sunt veşnice, ele rămân.

O mângâiere veşnică şi o nădejde bună pune Dumnezeu în sufletul credincioşilor Săi. Apostolul Petru vorbeşte de o nădejde vie. Multe nădejdi am îngropat noi. Ele s-au născut ca nişte copii morţi şi au fost îngropate şi părăsite. Noi avem o nădejde vie, o nădejde care trece dincolo de oameni şi împrejurări: avem nădejdea că va veni Domnul Hristos şi ne va lua. Chiar dacă trupurile noastre vor fi în mormânt, vom auzi cei dintâi glasul arhanghelului şi vom ieşi de acolo ca să întâmpinăm pe Domnul în văzduh. Avem în noi nădejdea slavei lui Dumnezeu, a slavei pe care ne-o pregăteşte Domnul Hristos. Aceasta este buna nădejde a celui credincios, nădejde care nu se schimbă, a cărei frumuseţe şi dulceaţă nimeni n-o poate adânci. Sunt lucruri pe care numai când le vom avea, atunci vom vedea că au întrecut orice închipuire şi orice vorbire.

„Să vă mângâie inimile şi să vă întărească în orice faptă şi cuvânt bun." Faptă bună este fapta făcută în legătură cu Domnul Hristos sau ieşită din credinţă. Dar va zice cineva: sunt si oameni care n-au pe Domnul Hristos şi pot să facă şi ei fapte bune. — Da, bune pentru lumea aceasta; dar pentru Dumnezeu nu este bună decât fapta care iese din credinţă. Credinţa fără fapte este moartă, dar şi faptele fără credinţă tot moarte sunt.

Dar „cuvânt bun" ce este? Am putea înţelege mai bine dacă am citi un alt cuvânt, care spune aşa: „Nici un cuvânt stricat să nu vă iasă din gură, ci unul bun, pentru zidire, după cum este nevoie, ca să dea har celor ce-l aud" (Efeseni 4.29). „Cuvânt bun" este acela pronunţat în legătură cu Domnul Hristos şi în faţa ochilor Lui. „Cuvânt stricat" este cel pronunţat când dai la o parte pe Domnul Hristos şi dai astfel drumul gurii la rău. Se întâmplă câteodată că şi la unii credincioşi începători rămân din trecut unele cuvinte a căror stricăciune ei n-o bagă de seamă. Când însă li se atrage atenţia asupra acestui lucru, cum se mai înfioară!

Credincioşii trăiesc în legătură cu Domnul Isus. Când vorbesc, doresc să vorbească un cuvânt care să zidească şi să facă bine celui ce-l aude. „Vorbirea voastră să fie totdeauna cu har şi dreasă cu sare" (Coloseni 4.6).

2 Tesaloniceni 3.1-5

Ce-a avut de spus Tesalonicenilor le-a spus. Acum se grăbeşte să-şi încheie scrisoarea, dându-le câteva îndemnuri. Scrisoarea se termină aşa cum apostolul are obiceiul. Cine vrea să aibă model pentru scrisori, ar trebui să se îndrepte spre epistolele din Cuvântul lui Dumnezeu. în adevăr, scrisorile oamenilor nu sfârşesc totdeauna aşa cum încep. Adeseori ele încep cu cuvinte bune şi sfârşesc cu cuvinte înţepate, care dau naştere la certuri.

Apostolul spune: „Fraţilor, rugaţi-vă pentru noi". Nu poţi să zici să se roage pentru tine decât unuia care ştii că este cu adevărat,,frate"; celorlalţi nu le vei spune să se roage pentru tine. Fraţii se îndeamnă adesea la lucrul acesta, să se roage unii pentru alţii. V-a spus vreun frate sau vreo soră să vă rugaţi pentru el sau pentru ea? Dacă da, înseamnă că te-a socotit frate.

Pavel era un om bine înzestrat de Dumnezeu şi se bucura de mare trecere în fata celor ce-l cunosteau. Totuşi nu se sfieşte să spună celor pe care-i socotea „fraţi" să se roage pentru el. Nu numai în locul acesta, ci şi în alte locuri din epistolele lui, se găseşte acest îndemn să se roage pentru el.

Dacă credincioşii din adunări s-ar ruga mai mult pentru cei ce le slujesc cu cuvântul, ar fi mai bine serviţi. Dar pentru că mulţi nu înţeleg şi nu fac aceasta, de aceea sunt mai slab hrăniţi. Aşadar nu sunt de vină cei ce vestesc Cuvântul, că nu-l vestesc cu mai multă bogăţie, cât mai ales aceia care nu se roagă pentru ei, ca Dumnezeu să le dea cuvânt şi prin ei să dea şi la alţii.

Din unele ţări au plecat prin ţările depărtate oamenii aceia admirabili care se numesc misionari şi s-a observat că atâta timp cât cei de acasă s-au rugat pentru ei, lucrul a mers propăşind; când însă aceia au încetat de a se ruga, lucrul a stat pe loc. Atâta însemnătate are rugăciunea fierbinte a celui credincios şi pentru cei ce vestesc Cuvântul lui Dumnezeu!

Pavel arată aici şi cam cum să fie rugăciunile lor pentru el. Nu le spune să se roage pentru el pentru că sănătatea lui ar fi cam şubredă, sau că se găseşte în strâmtorări materiale, ci să se roage astfel încât cuvântul Domnului să se răspândească şi să fie slăvit, cum este şi la ei, la Tesaloniceni. Răspândirea Cuvântului lui Dumnezeu, răspândirea evangheliei, era lucrarea pe care o încredinţase Dumnezeu apostolului Pavel; el îşi împlinea cu multă scumpă- tate această slujbă care-i fusese încredinţată. La această slujbă unea cu el pe toţi aceia care aveau pe inimă răspândirea evangheliei.

La lucrarea de răspândire a evangheliei este chemat fiecare credincios, chiar dacă n-ar avea nici un dar. Toti, dar absolut toti sunt chemaţi la această lucrare. De ce nu se face ea cu toată râvna pe care o cere o astfel de lucrare? Cauzele sunt mai multe. Una din ele este trândăvia. Din trândăvie, oamenii născocesc şi teorii pe care să şi le pună sub cap, ca nişte perne, ca să-şi îndreptăţească atitudinea.

De multe ori am auzit de la unii care se cred foarte înaintaţi, spunând: Parcă omul poate ceva! Dumnezeu este acela care lucrează. Este treaba Lui să mântuiască pe cine vrea şi cum vrea. Osteneala omului este zadarnică. Numai Dumnezeu poate să dea pocăinţa şi credinţa. — Adevărat. Dar El face aceasta prin nişte unelte aşa cum suntem fiecare din noi. Şi dacă nu ne punem la dispoziţia Lui ca nişte unelte sfinte şi folositoare, prin cine să-Şi facă lucrarea? Oricine stie că dacă meseriasul n-are unelete trebuitoare, nu poate să lucreze.

Dumnezeu n-a angajat în lucrarea aceasta pe îngeri, ci pe oameni. Cum să convingă un înger pe un păcătos că este păcătos, când el (îngerul) n-a păcătuit niciodată? Dumnezeu a angajat la această lucrare pe păcătoşii mântuiţi, pe aceia pe care i-a scos din întuneric si i-a adus la lumina Sa minunată. De aceştia Se serveste Dumnezeu ca să-Si ducă mai departe lucrarea de răspândire a evangheliei.

Şi Domnul Isus a spus cândva: „Dacă vor tăcea ei, pietrele vor striga" (Luca 19.40). Să nu ruşineze „pietrele" pe aceia care spun ca îndreptăţire pentru trândăvirea lor: Nu spune la Marcu 4 că fie că doarme omul noaptea, fie că stă treaz ziua, sămânţa încolteste si creste fără să stie el cum, întâi un fir verde, apoi spic, după aceea grâu deplin în spic? — Acolo este vorba de creştere, nu de semănat. De semănat vorbeşte în altă parte; şi la aceasta fiecare este chemat.

La lucrarea de răspândire a Cuvântului lui Dumnezeu este angajat orice credincios, fie că are dar, fie că n-are. Fiecare poate şi trebuie să mărturisească pe Acela care-i umple inima; căci se ştie că din prisosul inimii vorbeşte gura; iar dacă gura nu vorbeşte de Domnul Isus şi de lucrările Lui, este sigur că inima nu este plină de El. Sunt persoane care se cred credincioase, dar de un an, de doi, n-au pronunţat odată numele Domnului Isus faţă de alte persoane.

Dar periculoasă este şi teoria celor ce vor să îndreptăţească trândăvia. — Lăsaţi oamenii în pace! zic ei. Ce-i tot tulburaţi cu ameninţări şi cu făgăduinţe dincolo de viaţa aceasta? De ce-i puneţi pe gânduri? Să trăiască fiecare cum o vrea şi cum o putea... Dar noi nu nefericim pe nimeni. Păcatul nefericeşte pe om. Noi aducem oamenilor la cunoştinţă vestea bună de iertare, de pace, de o viată nouă.

„Rugaţi-vă pentru noi, ca Cuvântul Domnului să se răspândească şi să fie proslăvit, cum este şi la voi." La Tesaloniceni, Cuvântul era preţuit şi se răspândea cu iuţeală mare. Când păcătoşii se întorc la Dumnezeu, când credincioşii se zidesc prin Cuvânt, atunci Cuvântul lui Dumnezeu este proslăvit.

Dumnezeu ne-a dat şi lucrul acesta: să punem în lumină însemnătatea Cuvântului lui Dumnezeu. Suntem fericiţi că putem să avem în fiecare zi un timp când să ne adâncim în acest Cuvânt al lui Dumnezeu, mânaţi de gândul: „Vorbeşte, Doamne, căci robul Tău ascultă".

„Si să fim izbăviţi de oamenii nechibzuiţi si răi; căci nu toţi au credinţa" (versetul 2).

Faptele Apostolilor spun în capitolul 18 că la Corint (căci din Corint scrie apostolul epistolele către Tesaloniceni) s-a ivit o răscoală. Oamenii care auziseră evanghelia şi nu primiseră adevărul lui Dumnezeu, au făcut o mare răscoală şi au ajuns până în faţa unui mare dregător de acolo, Gallio. Acesta a băgat de seamă că se certau asupra unor nume şi asupra Legii Evreilor. Atunci Gallio a spus oamenilor că nu vrea să

fie judecător peste astfel de lucruri. Şi i-a alugat de la scaunul de judecată. Vorba este că răscoala s-a produs. De aceea spune: „Să fim izbăviţi de oamenii nechibzuiţi si răi". „Căci nu toţi au credinţa." Acest cuvânt mai poate fi tradus si în alt fel: „Nu a tuturor este credinţa". Dar pentru că acest cuvânt este pus în legătură cu „oamenii nechibzuiţi şi răi", poate aceia erau dintre cei ce ascultaseră evanghelia, dar nu se plecaseră în faţa lui Dumnezeu ca să asculte de El. în adevăr, unii din cei mai mari vrăjmaşi ai evangheliei au fost cei din adunările creştine care n-au vrut să părăsească păcatul şi să înceapă o viaţă nouă. Aceştia au devenit prigonitori sau cel puţin denunţători. Se prea poate deci ca să fi avut pretenţia că şi ei sunt credincioşi, dar mai târziu au ajuns nişte prigonitori.

În ziua de azi este răspândită vorba că toţi cred în Domnul Isus. — Dar aceasta este o vorbă mincinoasă. Nu toti .cred în Domnul Isus! Când omul este pus în faţa evangheliei, atunci îşi dă pe faţă neştiinţa si necredinţa. Aceia care zic: „Cred" dar trăiesc în păcat, aceia n-au credinţă. De ce oamenii, când este vorba de astfel de lucruri, lasă la o parte bruma de minte ce o au şi judecata dreaptă pe care pot s-o aibă? Credinţa care nu-ţi dă iertare şi nu te desparte de păcat, nu este credinţă, ci o închipuire, care trebuie părăsită.

„Nu toţi au credinţa", adică nu toţi câţi pretind că sunt credincioşi, sunt cu adevărat credincioşi. Aceasta s-ar putea spune mai ales despre cei ce iau parte la adunările creştine; despre ceilalţi nu mai vorbesc. Nu trebuie să ne mirăm de aceasta. Apostolul spune lui Timotei: „Domnul cunoaşte pe cei ce sunt ai Săi" si „oricine rosteste numele Domnului să se depărteze de fărădelege". Chiar în adunările creştine sunt deci oameni care se deprind cu „Doamne, Doamne" şi nu fac voia lui Dumnezeu. Ei şed acolo lângă izvorul de credinţă şi de iertare, acolo unde se vorbeşte despre jertfa Domnului Isus, dau din cap în chip de aprobare, şi cu toate acestea îi vezi trăind în câte un păcat destul de urâcios.

În legătură cu aceasta, apostolul adaugă: „Credincios este Domnul, care vă va întări si vă va păzi de Cel Rău". In greceşte aici este un frumos joc de cuvinte, care în româneşte nu poate fi redat întocmai. „Nu toţi au credinţa — dar credincios este Dumnezeu." Credinţa poate să fie redată şi cu încrederea. In cazul acesta, înţelesul ar fi acesta: Nu toţi merită încredere, dar Dumnezeu merită deplină încredere. Dacă unii pot să pretindă că sunt ceea ce nu sunt, totuşi Dumnezeu este totdeauna credincios, căci Se tine de cuvânt. Domnul ne-a făcut scumpe şi mari făgăduinţe, ca să ne îmbărbăteze pe cale. Una din acestea este că cei credincioşi sunt în mâna Lui si nimeni nu-i va smulge din mâna Lui. El îi va întări şi-i va păzi de Cel Rău, care este Diavolul. Cineva ar putea să spună: Sunt slab, credinţa mea este ca o flacără care abia pâlpâie. — Atâta să fie, numai veritabilă să fie, căci dacă este veritabilă — adică din' Dumnezeu — va creşte, pentru că lumina celui neprihănit creşte ca lumina soarelui până la amiază. Credincioşii au un vrăjmaş care-i urmăreşte ca un leu care răcneşte şi caută pe cine să înghită; el aruncă săgeţi arzătoare si tot el fură sămânţa semănată într-un suflet; el vrea răul credincioşilor lui Dumnezeu. Domnul Dumnezeu Se însărcinează însă să ne ferească de acest vrăjmaş. Dar El nu va feri decât pe cine doreşte să fie ferit. Pe ceilalţi, care se cred că sunt tari, îi lasă să meargă în păruta lor tărie, care-i va da de ruşine. Tăria noastră este în tulpina noastră, în Domnul Isus. Si de la El trebuie să treacă mereu în noi puteri pe care să le folosim în viaţă.

„Cu privire la voi, avem încredere în Domnul că veţi face ce vă poruncim" (versetul 4). Este periculos lucru să fii stăpânit de o totală neîncredere în orice om. Este o încurajare să acorzi cuiva încredere. Copiii care au fost mereu numai mustraţi şi ţinuţi la distanţă au avut o copilărie tristă. Cei ce au fost însă încurajaţi când trebuia să fie încurajaţi, au fost mai bine crescuţi.

Apostolul Pavel spune că el are încredere în Tesaloniceni, că adică ei vor fi ascultători şi împlinitori ai sfaturilor şi poruncilor care li se dau. Un părinte care are încredere că şi copiii lui vor urma sfaturile lui, va muri mai liniştit.

„Domnul să vă îndrepte inimile spre dragostea lui Dumnezeu şi spre răbdarea lui Hristos" (versetul 5), să vă conducă inimile aşa fel, încât dragostea lui Dumnezeu şi răbdarea Domnului Hristos să vă stea mereu în fată. De astfel de lucruri si îndemnuri aveau nevoie Tesalonicenii.

În adevăr, când prigoana şi suferinţa se prelungesc, oamenii pot să-şi piardă răbdarea. Tesalonicenii aveau nevoie să privească la dragostea lui Dumnezeu şi nimeni să nu-i despartă de gândul că Dumnezeu îi iubeşte. Mare îmbărbătare au avut credincioşii în timpurile când au fost să fie omorâţi, din gândul că Dumnezeu îi iubeşte!

Citeam despre o credincioasă care a fost luată împreună cu băiatul ei, un băiat de şapte, opt ani. Au fost condamnaţi la moarte pentru credinţa în Domnul Isus. Ca să facă chinul mamei şi mai greu, au poruncit ca în faţa ei călăul să taie gâtul copilului. Mama stătea şi privea. Securea a lovit, capul a căzut jos. Mama a luat capul de jos, 1-a strâns la sân şi a zis: „Scumpă este înaintea Domnului moartea celor iubiţi de El. Doamne, sunt robul Tău, robul Tău, fiul roabei Tale, şi Tu mi-ai dezlegat legăturile" (Psalmul 116.15-l6)'.

Orice s-ar întâmpla, credinciosul trebuie să rămână încredinatat de adevărul că Dumnezeu îl iubeşte.

Necredinciosul poate să zică: Dacă te iubeşte, de ce atâta suferinţă şi atâta lipsă şi sărăcie? Credinciosul smerit va răspunde atunci: Nu sunt în stare să judec. Ştiu totuşi că El mă iubeşte. Când o vrea El, mă va lămuri, dar de iubit, stiu că mă iubeşte. „Rămâneţi în dragostea Mea", spune Domnul Isus la Ioan 15. Aceasta înseamnează: Rămâneţi convinşi că Eu vă iubesc, în orice împrejurare. Iată cum ni se îndreaptă inimile spre dragostea lui Dumnezeu, dragostea care s-a arătat în chip aşa de strălucitor în jertfa de pe Golgota.

Trebuie să avem în fată si răbdarea Domnului Hristos. Negreşit, când este prigoană, suferinţă, avem nevoie de răbdare mai mult ca oricând. Gândul la suferinţele Domnului Hristos si la răbdarea pe care a arătat-o El în suferinţele Lui încurajează pe cel credincios. Ei spun: Suferinţele mele, puse alături de suferinţele Domnului Hristos pentru păcatele mele, nici nu merită să fie numite suferinţe. Este drept ca eu să sufer, pentru că omul se naşte ca să sufere, după cum scânteia se naşte ca să zboare (Iov 5.7). Dar în mâinile lui Dumnezeu, suferinţele pot să fie prefăcute în binecuvântări. Gândul la suferinţele Domnului Hristos aduce mângâiere în sufletul care suferă.

Pe de altă parte, răbdarea Lui ne îmbărbătează în vreme de prigoană. Domnul Isus a fost „supus şi ascultător până la moarte, şi încă moarte de cruce".

Dar poate că aici mai este încă un gând. Din Cuvântul lui Dumnezeu reiese că Domnul Isus are foarte mare dorinţă să aibă pe mireasa Lui cu El, adică să aibă cu El pe credincioşii Săi. „Şezi la dreapta Mea, până voi pune pe toţi vrăjmaşii Tăi sub picioarele Tale." Clipa venirii Lui pentru credincioşi nu ne este spusă, dar se vede din Cuvânt că El aşteaptă cu mare dor să aibă sus pe răscumpăraţii Săi. Este o dorinţă scumpă inimii Lui, cum noi nici nu putem să ne închipuim. El aşteaptă clipa când să vină să ne ia la El. Vom pleca cu El şi ne vom bucura astfel cu o bucurie mai mare decât ne-am bucurat aici, pentru că vom fi totdeauna cu El. „Mângâiaţi-vă unii pe alţii cu astfel de cuvinte", spune apostolul

Pavel. Domnul Isus aşteaptă cu multă răbdare. Să aşteptăm şi noi cu aceeaşi răbdare.

2 Tesaloniceni 3.6-18

Apostolul mai are un îndemn de dat şi sfârşeşte epistola aceasta scurtă. îndemnul era în legătură cu cei cărora nu le plăcea să muncească şi umblau de colo până colo. Adunările creştine au atracţie şi pentru oameni care nu vor să muncească şi ar vrea să fie ajutaţi de adunare. Ei intră în adunare si fac socoteala: Câţi sunt aici? Câteva sute. Ei bine, cinci lei de la fiecare, fac o sumă destul de bună. Alţii au avut gândul că la adunare se dau bani. De ce atâta stăruintă să aducă un suflet sau altul la adunare? Hotărât că le dă bani... N-a trecut însă mult şi au văzut că s-au înşelat. „In numele Domnului nostru Isus Hristos" — autoritatea supremă — „vă poruncim, fraţilor, să vă feriţi de orice frate care umblă în neorânduială şi nu după învăţăturile pe care le-aţi primit de la noi" (versetul 6). A mai întrebuinţat şi în prima epistolă acest cuvânt de „a trăi în neorânduială". Neorânduiala aceasta este totuna cu neorânduiala care s-ar face între nişte soldaţi care merg în marş, iar unuia dintre ei i s-au desfăcut moletierele. Dacă merge aşa înainte, încurcă toată coloana. Trebuie să se dea la o parte, ca să nu încurce pe ceilalţi.

Aşa priveşte apostolul Pavel viaţa credincioşilor din adunare: ca un marş al unor soldaţi, toţi merg în cadenţă, fiecare ţine pasul. Sunt însă şi de aceia care încurcă lucrurile, se dau drept fraţi, dar nu trăiesc cum place Domnului. Ei sunt o ghiulea de picioarele adunării. Apostolul zice că aceştia trebuie sfătuiţi. Dacă ascultă şi se îndreaptă, este bine; dacă însă nu se îndreaptă, trebuie mustraţi; dacă nici după repetate mustrări nu se îndreaptă, atunci să vă feriţi, să vă depărtaţi, să fugiţi de ei, pentru că apucăturile lor tind să se răspândească şi la alţii si astfel strică seriozitatea si mersul adunării.

Adunarea trebuie să aibă multă răbdare cu sufletele care vin în ea, pentru că multe slăbiciuni şi tusururi se ţin de oameni. Trebuie să veghem unii asupra altora şi să ne îndemnăm la ceea ce place Domnului, la o viaţă în care El să-Şi găsească plăcerea. Nu trebuie să obosim în a îndemna, a sfătui, a mustra; iar dacă cineva nu ascultă şi nu se îndreaptă, atunci trebuie luate măsuri mai aspre. Fraţii vorbesc între ei despre unul sau altul şi-şi controlează sau îşi comunică impresiile dacă este sincer si serios sau dacă este nesincer si neserios. I-ai spus? se întreabă adesea între ei. — I-am spus. — Dar dumneata i-ai spus? — l-am spus. — Să ne mai rugăm şi să-i mai spunem. — Dacă însă te repede cât colo, că este meşter la vorbă, atunci pentru că el nu vrea să se despartă de rău, ne despărţim noi de el, ca să-i fie ruşine. Nu-l privim ca pe un vrăjmaş, ci ca pe un om neserios.

Neorânduiala din Tesalonic este arătată în cuvinte clare. „Voi înşivă stiti ce trebuie să faceţi ca să ne urmaţi (să ne imitaţi, să vă purtaţi ca şi noi); căci noi n-am trăit în neorânduială între voi" (versetul 7). Gândurile care ne-au condus — spune apostolul Pavel — au fost să slujim lui Dumnezeu, care ne cercetează inima si rărunchii.

Câteodată, apostolul a fost învinuit că umblă să fie întreţinut de adunare sau să i se dea daruri de la adunare. El însă nu urmărea asta. Cine citeşte capitolul 9 de la 1 Corinteni are să vadă că apostolul nu urmărea bani. El a muncit cu mâinile lui, ca să se întreţină. Avea dreptul să capete daruri de la'cei cărora le slujea, dar el zice că nu s-a folosit de dreptul acesta, ci a renunţat la el, ca nu cumva să pună vreo piedică în calea răspândirii evangheliei.

„N-am mâncat de pomană pâinea nimănui, ci lucrând şi ostenindu-ne, am muncit zi şi noapte, ca să nu fim povară nimănui dintre voi" (versetul 8). Este scris că cine vesteşte evanghelia, să trăiască din evanghelie. Este spus iarăşi să nu legi gura boului care treieră grâul. Şi încă: „Vrednic este lucrătorul de hrana lui." în'ce ne priveşte, nu facem din aceasta un drept, că adică cine vesteşte evanghelia să capete o leafă. Alte adunări au lucrul acesta, noi însă nu-l avem. Ţinem ca fiecare frate şi soră să-şi câştige existenţa muncind cu mâinile lui. Cei ce plătesc pe cei ce le predică, nu fac un lucru oprit de Cuvânt, iar noi nu ne facem judecătorii lor. Am ales însă să facem şi noi ca apostolul Pavel, care spunea că mai bine să moară (de foame) decât să-i ia cineva jpricina lui de laudă că n-a fost povară nimănui. In felul acesta, lucrarea — este drept — merge mai încet, dar mai curat.

„Nu că n-am fi avut dreptul acesta, dar am vrut să vă dăm în noi înşine o pildă vrednică de urmat. Căci când eram la voi, vă spuneam lămurit: „Cine nu vrea să lucreze, nici să nu mănânce." Iată un cuvânt bine cunoscut. V-aş ruga însă să-l spuneţi aşa cum este aici: „Cine nu vrea." Copilul cum o să muncească? Nu-l ajută puterile. Cine însă poate să muncească şi nu vrea să muncească, pe acela Biblia îl condamnă la moarte. De altfel cuvântul, aşa cum este scris aici, aşa este înţeles de oameni. Chiar de la început, Dumnezeu a spus: „In sudoarea feţei tale să-ţi mănânci pâinea." Credinţa îndeamnă la muncă, credinţa înnobilează munca, credinţa binecuvintează munca, credinţa nu încuviinţează trândăvia. Credinciosului adevărat îi este ruşine să întindă mâna. El are pe Dumnezeu şi îi spune lui Dumnezeu nevoile sale.

„Auzim însă că unii dintre voi umblă în neorânduială, nu lucrează nimic, ci umblă de colo până colo", iar după altă traducere, „umblă cu flecării de colo până colo", umblă amestecându-se în lucruri în care nu trebuie să se amestece. Astfel de oameni tulbură pacea adunării.

„îndemnăm pe oamenii aceştia şi îi sfătuim în Domnul nostru Isus Hristos, să-şi mănânce pâinea lucrând în linişte", să nu mai umble de colo colo, să nu mai umble cu împrumuturi sau cu cerşetorie. Să-şi mănânce pâinea câştigată de ei, cu munca lor.

„Voi, fraţilor, să nu obosiţi în facerea binelui" (versetul 13). Lucrul acesta îl spune şi Galatenilor. Apucăturile urâte ale oamenilor care au obiceiul să se împrumute şi care umblă cu cerşetoria, te dezgustă încât te fac să zici: Atunci, nu mai dau niciodată la nimeni. Nu asa. „Să nu obosiţi în facerea binelui".

Cuvântul acesta pare un cuvânt de rând, care nu spune mare lucru. Totuşi el arată cum era viaţa Domnului Isus, şi pe care apostolul o descrie în cuvintele: „Umbla din loc în loc şi făcea bine." Cel credincios este şi el doritor să facă bine, ajutând pe săraci, pe bolnavi, pe amărâţi, pe necăjiţi. „Urmaţi dar pilda lui Dumnezeu, ca nişte copii preaiubiţi", spune la Efeseni. Aceasta înseamnă: Imitaţi pe Dumnezeu. El face bine la toti, chiar la cei ce-L înjură şi-L tăgăduiesc. Faceţi şi voi ca El, fiţi plini de dorinţa de a face bine. — Da, dar uite că greşim adeseori în ajutorare. — Nu este nimic, prin greşeli învăţăm. Duhul Sfânt să ne călăuzească si în privinţa aceasta, pentru că dorim ca, în toate privinţele, numai voia lui Dumnezeu s-o facem.

„Şi dacă n-ascultă cineva ce spunem noi în această epistolă, însemnaţi- vi-l şi să n-aveţi nici un fel de legături cu el, ca să-i fie ruşine" (versetul 14). Aceasta însemnează disciplină în adunare. Creştinătatea a ajuns în halul în care se găseşte nu numai prin învăţături abătute de la Cuvânt şi viaţă decăzută, dar şi prin lipsa de disciplină. Beţivi, stricaţi, hoţi, fac parte dintr-o biserică sau alta şi nimeni nu se interesează de

ei pentru îndreptare. Totuşi ei contează ca membri ai unor biserici. în adunare însă nu este aşa. In ea este disciplină, este supraveghere, îndemn, mustrare, rugăciune pentru alţii. Iar când s-a luat o hotărâre, cei din adunare sunt uniţi între ei.

Sunt însă în adunare si unii care se fac mai buni decât Dumnezeu. Dumnezeu zice: „să vă feriţi, să vă depărtaţi" — iar ei spun: Aşa zic fraţii care sunt prea înguşti; noi însă suntem mai largi, noi le putem spune „bine-ai venit" în casa noastră. Aşa te faci părtaş cu păcatele lui. în felul acesta slăbeşti disciplina, te ridici mai presus de fraţi şi nici acelui suflet nu-i eşti de folos, pentru că îl încurajezi în starea lui rea. Când adunarea ia o hotărâre, toti din ea sunt datori să asculte. Cine nu ascultă se mândreşte şi singur se izolează de adunare.

„Să n-aveţi nici un fel de legături cu el" (versetul 14), ca să nu te faci una cu el. Lasă-l sub disciplină, în nădejdea că se va smeri şi se va îndrepta. Lucrurile acestea sunt spuse de repetate ori în Cuvântul Ivii Dumnezeu. Dar cei ce îl citesc, cum l-or fi citind ei oare? Ii spun unuia, nu de mult: „Cum înţelegi dumneata locul acela de la Romani 16.17: „Depărtaţi-vă de cei ce fac dezbinări şi tulburare împotriva învăţăturii pe care aţi primit-o." Cum înţelegi acel loc?" El ştie de ce i-am spus aşa. N-a luat seama la „depărtaţi-vă de ei." Da, suntem noi mai buni decât Dumnezeu? Dacă nu ne ţinem de Cuvântul Lui, unde ajungem? Nu ştie Duhul Sfânt, când dă apostolului să scrie astfel de cuvinte? Lucrurile sunt clare. Să ne ferim de a ne lua după simpatii şi antipatii, ci după Cuvântul lui Dumnezeu, călăuziţi de Duhul Sfânt.

„Însuşi Domnul păcii să vă dea totdeauna pacea în orice loc. Domnul să fie cu voi cu toţi!" (versetul 16). Ah, pacea este un dar aşa de mare, un dar aşa de preţios! De l-am preţui toţi câţi avem pacea Domnului Isus în suflet! Şi aici apostolul doreşte pacea totdeauna şi pacea în orice loc. Este vorba să am pace în sufletul meu, să am pace în casa mea, să am pace cu soţia mea, să am pace cu copiii mei, cu vecinii mei, cu colegii mei cu care lucrez împreună, să am pace în adunare şi afară de adunare, totdeauna şi în orice loc. Ai pace în adunare, dar dacă n-ai pace şi acasă... „întrucât atârnă de voi, trăiţi în pace cu toţi oamenii." Dacă Domnul Isus este cu noi, nici un lucru nu este prea greu.

„Urarea de sănătate este scrisă cu însăşi mâna mea: Pavel." El dicta scrisorile si altul le scria.

Epistola către Romani, de exemplu, este scrisă de un caligraf, Terţiu. Unii zic că Pavel avea o boală de ochi. Aceasta o deduc unii din faptul că la Galateni spune: „Dacă ar fi fost cu putinţă, aţi fi scos până şi ochii şi mi i-aţi fi dat." „Acesta este semnul în fiecare epistolă; aşa scriu eu." Probabil avea un scris cam neregulat. De altfel scrisul în evreieşte este într-un fel şi în greceşte este în alt fel. în evreieşte, literele puteau să fie trase şi numai cu nişte linii, unite puţin între ele. Scrisul grecesc este însă mai rotund si este mai uşor. Probabil că Pavel, din pricina suferinţei lui de ochi, scria gros şi apăsat.

Dar de ce tine el ca salutarea să fie scrisă cu mâna lui? Pentru că erau şi unii care umblau cu minciuni şi scriau epistole în numele lui Pavel, ca să strecoare învătătura lor stricată. De aceea Pavel dă un semn de autenticitate, scrie salutarea chiar el. „Aşa scriu eu." Dacă nu veţi vedea iscălitura mea în felul acesta, nu este de la mine.

În sfârşit, cuvântul de la urmă este cel de la început: „Harul Domnului nostru Isus Hristos să fie cu voi toti!" Nu este urare mai frumoasă si mai scumpă ca aceasta. Harul cuprinde orice lucru bun şi orice dar desăvârşit, care vine de sus, de la Părintele luminilor.

clickbible.org